

GAZETA BIAŁOSTOCKA

Organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Rok I. Nr 240 (342)

Białystok, wtorek 7 października 1952 r.

A B Cena 15 groszy

Z KRAJOWEJ NARADY PRZODUJĄCYCH KOBIET

Apel do kobiet polskich

Umacniajmy szczęśliwe życie naszych rodzin,
pomnażajmy siły naszej umiłowanej Ojczyzny

W drugim dniu obrad Krajowej Rady Przewodzących kobiet miast i wsi został jednomyślnie przyjęty tekst apelu do kobiet polskich. Apell ten brzmi:

„My delegatki na Krajową Radę Przewodzących kobiet miast i wsi, gorąco pozdrawiamy wszystkie kobiety naszej ludowej Ojczyzny. Pozdrawiamy Was, siostry

nasze, zjednoczone we Frontie Narodowym, zespolone w jedną rodzinę w walce o pokój, w służbie dla naszej Ojczyzny o nienaruszalność jej granic, w pracy nad jej odnową, w rozbudowie jej przemysłu, rolnictwa i kultury.

Dopiero 8 lat liczy nasza władza ludowa, a ile ona dała kobietom i naszym dzieciom.

Dała nam prawdziwe równouprawnienie w pracy i w polityce. Otworzyła szeroko przed nami drogę do nauki, do nowych zawodów, do wszystkich stanowisk, dała naszym dzieciom szeroki dostęp do oświaty i kultury i wraz z nami matkami, opiekuje się troskliwie dziećmi od dnia ich

(Ciąg dalszy na str. 2)

PIERWSZE POSIEDZENIE XIX ZJAZDU WKP(b)

Zjazd budowniczych komunizmu — obraduje

Przemówienie inauguracyjne tow. W. M. Mołotowa — Referat sprawozdawczy KC WKP(b) wygłosił tow. G. M. Malenkow

MOSKWA (PAP). Agencja TASS donosi:

Dnia 5 października w wielkiej sali Pałacu Kremłowskiego rozpoczął się XIX Zjazd WKP(b). Na sali obrad — delegaci na Zjazd, jak również liczni goście, przedstawiciele ludu pracującego stolicy radzieckiej, robotnicy, działacze państwowi i partyjni, przedstawiciele nauki i sztuki oraz reprezentanci zagranicznych partii komunistycznych i robotniczych.

Jest godzina 7 wieczór. Ukazanie się na trybunie towarzysza STALINA i jego wiernych współbojowników t. t. MOŁOTOWA, MALENKOWA, WOROZYLÓWA, BULGANINA, BERII, KAGANOWICZA, CHRUSZCZOWA, ANDREJEWA, MIKOJANA, KOSYGINA wita delegaci długotrwałymi oklaskami. Wszyscy powstają z miejsc. Rozlega się burza okrzyków:

„Towarzyszowi Stalinowi — hurra!”, „Wielkiemu Stalinowi — hurra!”, „Niech żyje towarzysz Stalin!”, „Nasze ukochanemu Stalinowi — hurra!” Okrzyki te dzwieją w rozmaitych językach Związku Radzieckiego i całego świata. Ta gorąca owacja daje wyraz uczuciom bezgranicznej miłości i oddania dla genialnego Wodza partii komunistycznej, narodu radzieckiego i całej postępowej ludzkości — ukochanego Józefa Stalina.

Na polecenie Komitetu Centralnego partii komunistycznej zagaja Zjazd towarzysz W. M. MOŁOTOW.

Przemówienie inauguracyjne tow. W. M. Mołotowa

Towarzysze!

W imieniu Komitetu Centralnego partii witam delegatów na XIX Zjazd partyjny, jak również naszych drogiego gości, reprezentujących tu za granicę partię komunistyczną i inne bratnie partie klasy robotniczej (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Pierwsze nasze słowa winny poświęcić dzisiaj tym, którzy w latach wojny z Niemcami i innymi agresorami bronili bohaterstwo naszej radzieckiej Ojczyzny i złożyli swe życie za naszą słuszną sprawę. Uczcijmy przez powstanie chlubną pamięć poległych w tej wojnie, którzy oddali swe życie w walce przeciwko faszyzmowi, o sprawę wolności i niezawisłości Związku Radzieckiego (wszyscy wstają).

Brak dziś wśród nas niektórych wybitnych działaczy naszej partii. Zmarł Aleksander Sergejewicz Szerbakow, który kierował pracą polityczną w armii w trudnych latach wojny i który znany jest partii, zwłaszcza jako wybitny kierownik moskiewskiej organizacji partyjnej. Nie ma wśród nas Michaiła Iwanowicza Kalinina, którego tak dobrze znał cały kraj i tak kochała nasza partia. Zmarł Andrzej Aleksandrowicz Zdanow jeden z utalentowanych przedstawicieli stalinowskiego kierownictwa trzonu partii. Pamiętamy też innych zmarłych przyjaciół i towarzyszy, których życie było nierozdzielnie związane z partią. Na znak głębokiego szacunku uczcijmy ich pamięć (wszyscy wstają).

Poprzedni Zjazd naszej partii odbył się w 1939 roku. W minionym okresie zaszły wydarzenia o wielkiej doniosłości historycznej. Jak wiadomo, pokojową pracę naszego narodu zakłóci-

ła wiarołomna napaść niemieckiego faszyzmu na Związek Radziecki. Musieliśmy przerwać pracę nad wykonaniem zadań trzeciej pięcioletki. Wypadło nam przestawić się całkowicie na potrzeby wojny, podporządkowując wszystko sprawie rozgromienia wroga, który wtargnął na nasze terytorium.

Drużyna wojna światowa była największą próbą dla młodego wielonarodowego państwa radzieckiego. Była ona jednocześnie wszechstronnym sprawdzianem słuszności polityki naszej partii. W latach wojny naród radziecki przeżył niemało trudnych dni i ponosił ciężkie ofiary. Ale w ogniu tych wydarzeń Związek Radziecki nie osłabł i nie zachwiał się, lecz pod przewodem naszej partii jeszcze bardziej zahartował się i wzmocnił jako państwo socjalistyczne, nabrał jeszcze większej ufnosci w swe siły, w niezwykłość swojej wielkiej sprawy.

Drużyna wojna światowa zakończyła się klęską agresorów faszystowskich, co w rozmaity sposób przyczyniło się do wyzwolenia sił ruchu narodowo-wyzwoleńczego w Europie i Azji. W nowych warunkach, zwłaszcza wobec rozstrzygającej roli, jaką odegrał w tej wojnie Związek Radziecki, stał się możliwy dokonany w okresie powojennym zwrot szeregu krajów z kapitalistycznej drogi rozwoju na nową drogę, na drogę utworzenia i rozwoju państw demokracji ludowej. Zapoczątkowany został przez to nowy etap w rozwoju socjalizmu międzynarodowego.

Tym się tłumaczy, czemu w obecnych czasach wzmożło się kierownictwo oddziaływanie ideowe naszej partii na wszystkie dziedziny życia naszego kraju i dlaczego nasz naród darzy tak wielką mi-

łością swoją partię — partię Lenina — Stalina (długotrwałe oklaski).

Tłumaczy to także, dlaczego nasza partia, jej kierownictwo stalinowskie cieszy się dzisiaj tak wysokim autorytetem międzynarodowym, tak wielkim zaufaniem i szacunkiem mas pracujących innych krajów (burzliwe, długotrwałe oklaski).

W warunkach powojennych Związek Radziecki skupił swe siły na zadaniach odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki narodowej, jak również na zadaniach utrzymania i utrwalenia pokoju między narodami. Na obecnym Zjeździe mamy omówić dyrektywy w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR. Wyniki ubiegłego roku, a także osiągnięcia gospodarcze bieżącego roku świadczą, że masy pracujące naszego kraju zdobyły już znaczne sukcesy w dziedzinie wykonania wspaniałych zadań pięcioletki. Ażby zdążyć pewnym krokiem naprzód, powinniśmy jeszcze bardziej stanowczo walczyć z istniejącymi w naszej pracy brakami, walczyć o przewyższenie nastrojów samouspokojenia i samozadowolenia burókratycznego, gdziekolwiek by się ujawniły, pamiętając, że krytyka i samokrytyka jest bojowym, nieodzownym orężem komunisty, i że jest to nasza, radziecka metoda podnoszenia samodzielności mas.

Uchwały Zjazdu porwą partię i cały naród radziecki nie tylko do wykonania, lecz do przekroczenia nowego planu pięcioletniego. Będzie to oznaczało dalsze i wszechstronne umocnienie potęgi państwa radzieckiego oraz dalsze poważne podniesienie materialnego i kulturalnego poziomu życia narodu: klasy robotniczej, chłopstwa kolchozowego, inteligencji radzieckiej. Tym

samym realizując pięcioletkę, naród radziecki wywalczy nowe doniosłe sukcesy na drodze stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu (burzliwe oklaski).

Nie zapominamy oczywiście i o tym, że Związek Radziecki żyje „w systemie państw”, że istnieje obóz imperialistyczny, który ma awanturnicze plany zaborcze, który zbójeł się coraz bardziej, wznieca wszelkimi sposobami historię wojenną i przygotowuje się do rozpętania nowej wojny światowej. Na czele tego agresywnego, antydemokratycznego obozu stoją reakcyjne koła Stanów Zjednoczonych, wykonujące wolę monopolu kapitalistycznych, które, ogarnięte nienasyconą żądzą zwiększenia zysków, dążą do zdobycia siłą panowania nad światem. Właśnie koła rządzące USA ponoszą główną odpowiedzialność za zbrodnię wojnę w Korei, za zabór wyspy chińskiej Tajwan, za przekształcenie Niemiec zachodnich i Japonii w państwa zależne, jak również za utworzenie na zachodzie i wschodzie agresywnych sojuszków wojskowych, w rodzaju bloku północno-atlantyckiego, wymierzonych przeciwko państwom miłującym pokój — Związkowi Radzieckiemu, Chińskiej Republice Ludowej i krajom demokracji ludowej.

Nic jednak nie może przesłonić poważnego osłabienia światowego systemu kapitalistycznego, jakie nastąpiło w ostatnich latach, zwłaszcza gdy w okresie powojennym odpadł od tego systemu szereg państw o łącznej liczbie 600 milionów mieszkańców. Nic też nie może przesłonić niezdolności krajów kapitalistycznych do opanowania narastającego niebezpieczeństwa nowego kryzysu ekonomicznego i dalszego wzrostu masowego bezrobocia, co prowadzi zarazem do pogłębienia sprzeczności i tarć między tymi państwami i do nieuniknionego zaostrenia się walki klas w tych krajach. Żadne wysiłki podlegaczy wojennych i zgrai ich ciurów gazetowych, starających się przywdziać maskę pokojowości i jednocześnie otumaniać czytelników prasy burżuazyjnej przez szerzenie oszczerstw o agresywności Związku Radzieckiego, nie zdolają zatrzeć faktu, że właśnie agresywne koła obozu imperialistycznego raz po raz zagrażają wolności i niezawisłości narodowej ludów, zagrażają pokojowi i bezpieczeństwu międzynarodowemu. Im bardziej odsłania się kruchosc i niepewność dalszych perspektyw oraz słabość wewnętrzna współczesnego kapitalizmu, który znajduje się w stadium ogólnego kryzysu i coraz in-

tensywniejszego staczania się do reżimu faszystowskiego, tym bardziej agresywne stają się główne mocarstwa obozu imperialistycznego i ich zbójcka propaganda nowej wojny.

Obozowi reakcji i agresji przeciwstawia się drugi obóz — międzynarodowy obóz obrony pokoju i demokracji. Na czele tego miłującego pokój, demokratycznego obozu z natury rzeczy stoi Związek Radziecki, broniący niezłomnie i niezmiennie polityki zachowania i utrwalenia pokoju między narodami (długotrwałe oklaski).

W związku z tym nie można nie podkreślić, że najważniejszym wynikiem drugiej wojny światowej jest historyczny fakt, iż Związek Radziecki wyszedł ostatecznie ze stanu izolacji międzynarodowej. Obecnie sprawy pokoju i demokracji bronią wspólnie Związkiem Radzieckim kraje demokracji ludowej, Chińska Republika Ludowa, Niemiecka Republika Demokratyczna. Poza tym obrona pokoju i demokracji opiera się obecnie na potężnym, międzynarodowym ruchu obrońców pokoju, który jednoczy setki milionów ludzi, a wśród nich wiele milionów obrońców pokoju w krajach kapitalistycznych.

Walcząc o zapewnienie pokoju, my, ludzie radziecy, nie zapominamy ani na chwili,

że konieczna jest należyta czujność i gotowość do aktywnego odparcia wszelkiej agresji ze strony wojowniczego obozu imperialistycznego. Bez tego nie można bronić na prawdę sprawy zachowania i utrwalenia pokoju. Kierujemy się przy tym znanym wskazaniem towarzysza Stalina, które stało się podstawą walki narodów o sprawę pokoju.

„Pokój będzie zachowany i utrwalony, jeżeli narody ujmą w swe ręce sprawę zachowania pokoju i będą broniły jej do końca (burzliwe, długo niemiłujące oklaski). Wojna może stać się nieunikniona, jeżeli podlegaczom wojennym uda się omdlać się cią kłamstw masy ludowe, oszukać je i wciągnąć je do nowej wojny”.

Obecny Zjazd partyjny będzie świadectwem, jak bardzo wzrosły i okrzepły siły Związku Radzieckiego, ojczyzny zwycięskiego socjalizmu. Wykona on też swe główne zadanie — oświetlił mocnym światłem marksizmu — leninizmu dalszych dróg do nowych i jeszcze chlubniejszych zwycięstw socjalizmu w naszym kraju i do dalszego, jeszcze szerszego i potężniejszego zespolenia międzynarodowych sił demokracji w imię obrony pokoju na całym świecie (długotrwałe oklaski).

(Ciąg dalszy na str. 3)

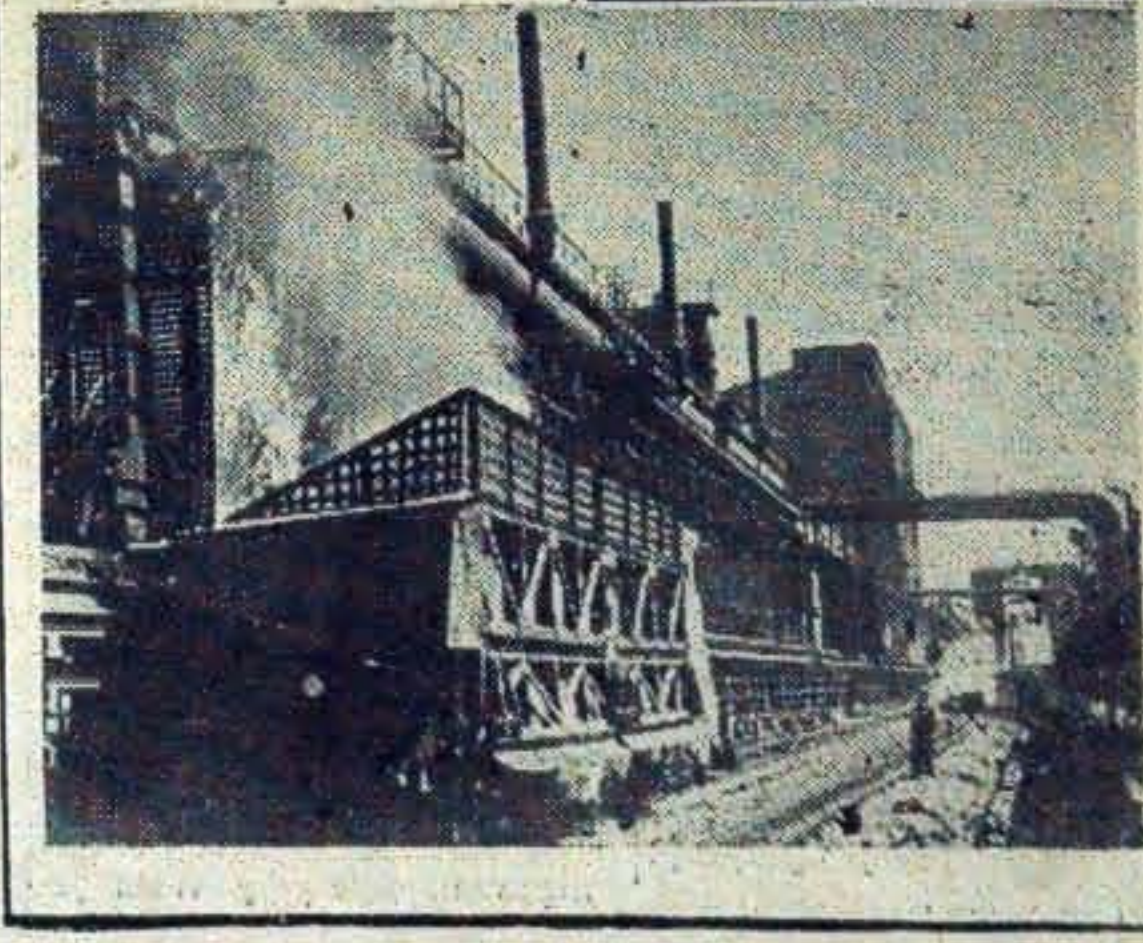
Rozkwita i umacnia się wielki, potężny Kraj Rad

Z każdym dniem coraz bardziej rozwija się i krzepnie wielki Kraj Rad. Pod kierownictwem WKP(b) i Wielkiego Stalina naród radziecki wznosi ogromne budowle komunizmu, czyniąc swe życie szczęśliwszym i dostatniejszym.

XIX Zjazd WKP(b) wytyczy dalsze drogi rozkwitu Związku Radzieckiego, kroczącego zwycięsko ku wspaniałej, komunistycznej przyszłości.

Na zdjęciu obok: Jeden z wieżowców moskiewskich.

U dołu: Fragment kombinatu hutniczego im. Stalina w Magnitogorsku.

NA CZEŚĆ XIX ZJAZDU

III ROCZNICA POWSTANIA NRD Depesza Prezydenta Bieruta do Prezydenta NRD — Piecka

Do
Towarzysza Wilhelma Piecka
Prezydenta Niemieckiej Republiki Demokratycznej
BERLIN

Z okazji trzeciej rocznicy powstania Niemieckiej Republiki Demokratycznej przesyłam Wam, Towarzyszu Prezydencie oraz narodowi niemieckiemu serdeczne gratulacje w imieniu rządu polskiego i moim własnym.

Zyczę Niemieckiej Republice Demokratycznej sukcesów w walce o pokój świata, którą prowadzimy wspólnie pod przewodnictwem wielkiego Związku Radzieckiego.

Gorąco zyczę Niemieckiej Republice Demokratycznej osiągnięć w budownictwie podstaw socjalizmu oraz rychłego urzeczywistnienia najgorętszych pragnień i dążeń narodu niemieckiego — zjednoczenia wolnych i demokratycznych Niemiec.

(—) BOLESŁAW BIERUT.

Do
Towarzysza Georga Dertingera
Ministra Spraw Zagranicznych
Niemieckiej Republiki Demokratycznej
BERLIN

Proszę, przyjąć, Towarzyszu Ministrze, serdeczne gratulacje z okazji trzeciej rocznicy powstania Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Z radością pragnę podkreślić z okazji tego święta, że stosunki przyjaźni i ścisłej współpracy, łączące Polską Rzeczpospolitą Ludową z Niemiecką Republiką Demokratyczną pogłębiają się i zacieśniają z każdym dniem, służąc żywotniejszym interesom naszych obu krajów i wzmacniając siły światowego obozu pokoju, któremu przewodzi wielki Związek Radziecki.

(—) STEFAN WIERBŁOWSKI.

Oczy nasze zwrócone są ku Moskwie — stolicy pierwszego w świecie państwa robotników i chłopów. Zapłonęły światła w Pałacu Kremińskim. Rozpoczął się XIX Zjazd wielkiej Partii Lenina — Stalina, nauczycielki i przewodniczki wszystkich partii komunistycznych i robotniczych oraz całego postępowego świata.

Potężna fala entuzjazmu ogarnęła kraj Rad. Ludzie radzieccy witają nowymi osiągnięciami produkcyjnymi obrady przodujących partii, prowadzący naród radziecki do komunizmu, i wskazującej ludzkości niezawodną drogę wspaniałego rozwoju.

Tym samym entuzjazmem zapłonęły serca polskich górników i hutników, włóknarzy i robotników naszych fabryk, budowniczych Nowej Huty i Żerania, kombinatu chemicznego w Oświęcimiu i elektrowni Jaworzno II, warszawskiego metra i Marszałkowskiej Dzielnicy Mieszkaniowej — wszystkich Polaków, dla których uchwały XIX Zjazdu będą dalszym drogowskazem w walce o jasne jutro, o dobrobyt, o pokój.

Łączy nas z braćmi radzieckimi głęboka miłość do WKP(b), awangardy Kraju Rad, kierowanej przez genialnego kontynuatora dzieła Marksa, Engelsa i Lenina — towarysza Stalina. WKP(b) zawiązuje nam węzły wyzwolenia, naszą niepodległość, odzyskanie przastarych ziem nad Odrą, Nysą i Bałtykiem, możliwości budowania socjalizmu i dalszego rozkwitu gospodarczego i kulturalnego naszego kraju. Historia

WKP(b), czyni WKP(b), wskazania WKP(b) są przykładem i natchnieniem w gigantycznej walce i pracy naszego narodu, któremu przewodzi Polska Zjednoczona Partia Robotnicza i nasz umiłowany towarzysz Bolesław Bierut.

Mówimy partia Lenina — Stalina, a w domyśle: ślę torującą drogę do wspaniałego jutra.

Mówimy partia Lenina — Stalina, a w domyśle: pokój.

Mówimy partia Lenina — Stalina, a w domyśle: radostny uśmiech naszych dzieci, słoneczna przyszłość naszego pokolenia.

Oto dlaczego z taką rado-

ścią na tysiącach masówek w całym kraju witamy rozpoczęcie XIX Zjazdu.

Oto dlaczego przez cały kraj na setkach zebrań rozlega się z serca płynący okrzyk: Niech żyje Zjazd! Niech żyje Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego! Niech żyje wielki przyjaciel narodu polskiego towarzysz Stalin!

Tym uczuciom narodu, który przygotowuje się do wyborów do Sejmu i który realizuje w codziennym życiu hasła Frontu Narodowego, towarzyszą wspaniałe czyny produkcyjne ku czci XIX Zjazdu i dla poparcia programu wyborczego Frontu Narodowego.

PRZECIWKO IMPERIALISTYCZNYM PODŻEGACZOM I KOLONIZATOROM

Narody Azji i strefy Pacyfiku wzmagają walkę o pokój i niezależność narodową

PEKIN — Na posiedzeniu Kongresu Obróńców Pokoju krajów Azji i strefy Pacyfiku w dniu 4 października przewodniczył delegat japoński Kanamura i delegat meksykański Villegas.

Przedstawiciel Cejlonu Vaikundhavan wygłosił referat na temat rozwoju stosunków gospodarczych.

Vaikundhavan stwierdził, że gospodarka Cejlonu popadła w całkowitą zależność od Anglii i Stanów Zjednoczonych, które chcą uczynić z Cejlonu swą bazę surowcową. W zakończeniu wezwał on przedstawicieli wszystkich krajów Azji i strefy Pacyfiku, by wzmagali walkę o pokój i niezależność narodową.

Przewodniczący delegacji Wietnamskiej Republiki Demokratycznej Le Din-tam opisał bohaterską walkę swego narodu przeciwko kolonizatorom francuskim oraz jego osiągnięcia w dziedzinie gospodarczej i kulturalnej. Podkreślił on, iż naród wietnamski wie, że w swej walce o wolność i niezależność cieszy się sympatią i poparciem wszystkich milijonów pokój narodów. Następnie delegacja Wietnamu i Laosu w imieniu swych narodów wręczyła Kongresowi sztandary.

Referat na temat walki na rodów o niezależność wygłosił delegat Iranu Gollam Hossein Rahimdzian, po czym zabrał głos przedstawiciel Francji Ernest Petit. Stwier-

dził on, że olbrzymia większość narodu francuskiego pragnie pokoju i sprzeciwia się stanowczo niebezpiecznej wojnie, prowadzonej przez kolonizatorów przeciwko narodowi wietnamskiemu. Naród francuski — oświadczył Petit — walczy coraz bardziej zdecydowanie przeciwko sprzecznej polityce rządów, pozostawiającej w całkowitej zależności od amerykańskich agresorów.

Delegat hinduski Gopalan oświadczył, że narody krajów kolonialnych i zależnych pragną wolności i niezależności oraz rozwoju swej gospodarki, kultury i oświaty. Naród hinduski — oświadczył Gopalan — solidaryzuje się w całej pełni z walką narodów Malajów i Wietnamu o wolność i niezależność. Zjednoczone wysiłki narodów Związku Radzieckiego, Chińskiej Republiki Ludowej, Indii i innych krajów zdolnych udaremnić zbrodnicze plany podżegaczy wojennych i obronić pokój.

Polska delegacja rządowa wyjechała na uroczystości święta narodowego NRD

Na czele delegacji — tow. Cyrankiewicz

WARSZAWA. W dniu 6 bm. odjechała z Warszawy do Berlina delegacja rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w osobach: przewodniczącego delegacji — prezesa Rady Ministrów Józefa Cyrankiewicza i członków delegacji — przewodniczącego Centralnej Rady — Związków Zawodowych Wiktora Kłosiewicza i przewodownika pracy, formierza zakładów mechanicznych „Ursus” Władysława Katuszewskiego.

Delegacja udała się na zaproszenie rządu Niemieckiej Republiki Demokratycznej na uroczystości święta naro-

Już dziś górnictwo węglowe nieudaje narodowi, że wykonało zobowiązania, że we wrześniu wydobyło o 300 tysięcy ton węgla więcej niż w sierpniu, i osiągnęło w stosunku do poprzedniego miesiąca wzrost ogólnej wydajności pracy o 2,3 procent. W przemyśle hutniczym zwycięstwo realizują swe zobowiązania zakłady hut: „Bobrek”, „Zawiercie”, „Pokój”, „Koszlusko”, „Ostrowiec”, im. Dzierżyńskiego i szeregi innych. Zakłady Fabryki Samochodów Głęzarkowych im. Bolesława Bieruta w Lublinie wykonała swe zobowiązanie, dając ponad plan 18 samochodów. Zakłady elektrod węglowych im. 1-go Maja w Raiborzu, które zainicjowały współpracownictwo przeładowne w przemyśle chemicznym, wykonały plan wrześniowy w 119 procentach.

Ale nasze zakłady nie zadowalały się zdobytymi osiągnięciami. Za przykładem Pa-Fa-Wagu we Wrocławiu — zakłady różnych zakładów pracy zaciągają warty i przyjmują dodatkowe zobowiązania produkcyjne. W ten sposób leżą one coraz mocniej manifestujemy serdeczną, niezerowną walkę, która łączy naszą klasę robotniczą i cały naród polski z narodami Związku Radzieckiego i ich bohaterską partią.

W historyczne dni obrad cały nasz kraj od Karpat do Bałtyku, od Bugu do Odry, rozbrzmiewa radosnym odgłosem ofiarnej, twórczej pracy. W dni te myślimy jesteśmy tam w Pałacu Kremińskim, gdzie naszą partię i nasz naród reprezentuje towarzysz Bolesław Bierut, tam gdzie toczą się obrady o wielopomysłowej doniosłości, które oświetlają jasnym refleksorem dalszą drogę rozwoju ludzkości, które dadzą milionom ludzi na kuli ziemskiej pożyty ożeń w ich walce o pokój, sprawiedliwość społeczną, socjalizm.

Będziemy z napiętą uwagą przysłuchiwać się obradom XIX Zjazdu. Myślimy, które plyną z Moskwy pomagają nam w naszym nieugiętym boju o zbudowanie nowego życia, do dadzą nam nowych sił do walki o zbudowanie socjalizmu w naszej Ojczyźnie.

Z KRAJOWEJ NARADY PRZODUJĄCYCH KOBIET

Apel do kobiet polskich

Umacniajmy szczęśliwe życie naszych rodzin,
pomnażajmy siły naszej umiłowanej Ojczyzny

(Ciąg dalszy ze str. 1)

rodzin, dba o nie, by rosły zdrowe i szczęśliwe, by rosły nam na pociechę i Ojczyźnie na chwałę.

Każdy rok istnienia władzy ludowej przynosił nam nowe dowody troski i opieki państwa ludowego.

Z dnem każdym rośnie i potężnieje nasza ludowa Ojczyzna. Z dnem każdym przeobraża się nasz kraj, staje się jednym z przodujących na świecie.

Z dnem każdym życie nasze staje się piękniejsze, ciekawsze, lepsze.

Drogi siostry. Choć mamy jeszcze kłopoty i trudności, które stopniowo będziemy usuwać, nie przesłaniaj nam one ani przez chwilę tego, cośmy już osiągnęli i przyszłości, którą wraz z całym narodem budujemy.

Pamiętajcie zawsze o tym, drogie siostry, że jedność ludu pracującego, że przyjaźń nasza ze Związkiem Radzieckim i krajami, w których rządzą lud jest gwarancją pokoju i wzrostu sił naszej Ojczyzny. My matki, żony i siostry pragniemy gorąco pokoju i walczymy o niego całą mocą naszych serc.

Walczymy przeciwko tym, którzy chcą rozbić jedność naszego narodu, przeciwko imperialistom i ich slugosom, przeciwko wyzyskiwaczom na wsi i w mieście, przeciwko dywersantom i szkodnikom.

Walczymy z nimi, bo to oni chcą, by wróciły czasy głodu i niewoli, czasy, gdy dzieci nasze cierpiały niedzę, gdy brak było pracy dla nas i naszych mężów, gdy kochała praca była najgorzej opłacana, gdy poniewierano nam bezkarnie.

Czuńcie strażę osłaniającą Polskę Ludową przed wrogami narodu.

Niech każda z nas na swoim odcinku pracy, w swoim domu i w swojej rodzinie pracuje z myślą o jasnej przyszłości naszej Ojczyzny, naszych dzieci.

A pracować tak, to znaczy: pracować jeszcze lepiej niż dotąd, stale pośpieszać wydajności pracy, czy to przy warsztacie czy na roli, w szkole, czy w urzędzie, aby silniejsza była nasza Ojczyzna.

Matki! Wychowujcie swe dzieci w służnej dumie z naszych osiągnięć, w umiłowaniu pracy i pokoju, w duchu gorącego patriotyzmu.

Robotnice! Coraz bardziej podnoście wydajność pracy, przystępujcie do socjalistycznego współzawodnictwa, opanowujcie coraz lepiej wasz zawód. Wraz z całą klasą robotniczą walczyć o budowę podstaw socjalizmu w naszym kraju.

Kobiety wiejskie! Walczcie o większą wydajność z hektara, o wzrostu hodowli na wsi, o to, by Wasza gromada przodowała w dostawie zboża, ziemniaków, mięsa i mleka. Występujcie przeciwko wicherzom kuliaka.

Nauczycielki w mieście i na wsi! Powierzono Wam nasz skarb najdroższy: dzieci — przyszłość Ojczyzny. Stale podnoscie poziom wychowania i nauczania naszych dzieci, by rosły na pożytek rodzinom i Polsce.

Pracownice handlu społecznego! Niechaj Waszą troską będzie sprawne i jak najlepsze zaopatrzenie ludzi pracy.

Gospodynie domowe! Korzystajcie z praw, które dała Wam władza ludowa. Uczcie się, zdobywajcie nowe zawody. Powiększajcie szeregi budowniczych naszej Ojczyzny. Nie uchylajcie się od pracy społecznej w komitetach rodzicielskich, w Lidze Kobiet, w komitetach blokowych i tam wszędzie, dokąd nas wzywa obowiązek obywatelski.

Kobiety w nowych zawodach! Górniczek i hutniczek, kolejarzy i traktorzystek!

Dumne jesteśmy z Was i szczerzymy się Waszymi osiągnięciami. Zyczymy Wam je-

szcze większych sukcesów w pracy. Niech Wasz przykład zachęcał tysiące dziewcząt i kobiet do pójścia w Wasze ślady, do tego, by stały się tak jak Wy — chlubą Ojczyzny.

Kobiety ze spółdzielni produkcyjnych! Pozdrawiamy Was, pionierki nowego życia naszej wsi, i życzymy Wam jeszcze większych sukcesów, tak by coraz więcej kobiet wstępowało w Wasze ślady.

Kobiety — żony, matki! Niezmordowanym wysiłkiem rąk i mózgów, nieugiętą wolą, głębokim uczuciem gorących serc — umacniajmy szczęśliwe życie naszych rodzin, pomnażajmy siły naszej umiłowanej Ojczyzny — Polski Ludowej. Realizujmy program Frontu Narodowego, walczyć o pokój.

Niech przykładem dla nas w pracy i walce będą bohaterki kobiece radzieckie, które pokazały całemu światu do czego zdolna jest kobieta, płomienna patriotka i pełnoprawna obywatelka.

Kobiety polskie! Zbliża się 26 października — dzień wyborów.

My — delegatki na Krajową Radę Przewodzącą Kobiet miast i wsi — wzywamy Was drogie siostry do wzięcia jak największego udziału w akcji wyborczej.

Idźcie do urn wyborczych, by głosować na kandydatów Frontu Narodowego, by zapewnić zwycięstwo programowi budownictwa i dobrobytu — programowi Nowej Huty i MDM, nowych żłobków, przedszkoli i szkół — by zabezpieczyć jasną przyszłość naszych dzieci i trwały pokój.

Niech ani jednej z Was nie zabraknie pod sztandarami Frontu Narodowego, któremu przewodzi wielki budowniczy Polski Ludowej Bolesław Bierut!

Niech żyje Front Narodowy!

Niech żyje i rozkwita nasza ukończona Ojczyzna — Polska Rzeczpospolita Ludowa!

KRONIKA DYPLOMATYCZNA

Marszałek Rokossowski przyjął ambasadora Chin

WARSZAWA. — Minister Obrony Narodowej Marszałek Polski Konstanty Rokossowski przyjął w dniu 6 bm. ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego Chińskiej Republiki Ludowej w Polsce pana Tsen Jun-czuana.

Z pracy komitetów wyborczych FRONTU NARODOWEGO

Nasi korespondenci z Elku, Białegostoku i Łomży piszą:

W Elku wyróżnił się w pracy Obwodowy Komitet Wyborczy Frontu Narodowego nr 4, w którym przewodniczącym jest ob. Kudłura. Komitet ten pierwszy w Elku opracował plan pracy agitatorskiej.

Lokal Komitetu, który mieści się przy ul. Chopina został udekorowany przez tow. Wróblewską. Dekoracje stanowią poważny element propagandowy, bowiem lokal Komitetu odwiedza wielu wyborców.

Jan Szeluk

Zwróciłem się do przewodniczącego rady zakładowej w Hucie Szkła, ob. Kasperskiego z prośbą, aby poinformował mnie jak pracuje Zakładowy Komitet Frontu Narodowego. W odpowiedzi usłyszałem, że to właśnie ja zo-

stałem wybrany 13 września przewodniczącym tego Komitetu, a Mikołaj Mut zastępcą przewodniczącego.

Pytałem innych towarzyszy pracy, rzekomo wybranych do Komitetu i nikt o niczym nie wiedział. W ten sposób Zakładowy Komitet Frontu Narodowego w Hucie Szkła był do dzisiaj, niewątpliwie Okręgowy Komitet Frontu Narodowego w Białymostku zainteresuje się tą sprawą.

Mikołaj Czudzinowicz

28 września zespół artystyczny Liceum Pedagogicznego w Łomży wyjechał do gminy Rutki. W gminie porozumialiśmy się z Gminnym Komitetem Frontu Narodowego i postanowiliśmy zorganizować występ o godz. 18. W międzyczasie pojechalismy do wsi Grady i tam daliśmy występ. W zorganizowaniu imprezy pomógł

dowego III rocznicy powstania Niemieckiej Republiki Demokratycznej, przypadającej w dniu 7 bm.

Delegację zgęlnali na lotnisku: wiceprezes Rady Ministrów Stefan Jędrzychowski, wiceminister Spraw Zagranicznych Stefan Wierbłowski oraz wyżsi urzędnicy Prezydium Rady Ministrów i Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Na lotnisku obecna była również szef misji dyplomatycznej Niemieckiej Republiki Demokratycznej p. ambasador Anne Kunderman.

Po zebraniu wróciłem do Rutki i tu spotkała nas przykra niespodzianka. Gminny Komitet Wyborczy był zamknięty, sala w której miał odbyć się występ był zamknięta. Gdy wreszcie udało się otworzyć salę i gdy rozpoczęło się zebrać kilkadziesiąt osób, przyszedł strażak i zaczął ludzi wyrzucać, bo straż pożarna wynajęła salę na wesele.

W ten sposób Gminny Komitet Wyborczy lekceważył swą pracę i utrudniał, a nie ułatwiał dotarcia do mieszkańców gminy z programem wyborczym.

Antoni Sawicki

PIERWSZE POSIEDZENIE XIX ZJAZDU WKP(b)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b) na XIX Zjeździe partii

(Dokończenie ze str. 1)

wyłoszony przez sekretarza KC WKP(b) tow. G. M. Malenkowa

I. Sytuacja międzynarodowa Związku Radzieckiego

Partia nasza przechodzi na XIX Zjazd tak potężna i zespolona jak jeszcze nigdy (długotrwałe oklaski). Sztandar naszej partii, owiany chwałą stoczonych bojów i wielu zwycięstw, wznosi się wysoko w górę i wzywa nasz naród naprzód, do zwycięstwa komunizmu (długotrwałe oklaski). Imię Wodza naszej partii, imię Stalina wyraża najlepsze nadzieje i dążenia całej postępowej ludzkości (Burzliwa, długo nie milknąca owacja. Wszyscy wstają).

Niech żyje partia Lenina — Stalin! (burzliwe oklaski).

Niech żyje XIX Zjazd partii! (burzliwe oklaski).

Niech żyje i cieszy się zdrowiem przez wiele lat nasz ukochany, Wielki Stalin! Rozlega się burzliwa, długo nie milknąca owacja. Wszyscy wstają z miejsc. Grzmią okrzyki: „Niech żyje Wielki Stalin!”, „Towarzyszowi Stalinowi — hurra!”, „Chwała wielkiemu Wodzowi partii i narodu, towarzyszy Staliniowi!”, „Niech żyje nasz ukochany Stalin!”.

Następnie, na wniosek Molotowa, Zjazd przystępuje do wyborów swych organów kierowniczych.

Głos otrzymuje Mielnikow. Z polecenia Rady Przedstawicieli Delegacji wszystkich obwodów, krajów i republik, proponuje on wybór prezydium Zjazdu w składzie 16 osób. Propozycja ta zostaje przyjęta. Mielnikow proponuje do prezydium Zjazdu następujących towarzyszy: W. M. Andrianow, A. B. Aristow, M. D. A. Baglow, L. P. Beria, N. A. Bulganin, K. E. Woroszyłow, L. M. Kaganowicz, D. S. Korotczenko, O. W. Kuusinen,

G. M. Malenkow, W. M. Molotow, A. I. Nijazow, N. S. Patoliczew, J. W. Stalin, N. S. Chruszczow, J. Szajachmetow.

Gdy Mielnikow wymienia nazwisko towarzysza Stalina — na sali wybuchają burzliwe oklaski. Wszyscy wstają z miejsc.

Zjazd dokonuje jednogłośnie wyboru prezydium w proponowanym składzie.

Z kolei Molotow udziela głosu Breżniewowi. Z polecenia Rady Przedstawicieli Delegacji proponuje on wybór sekretariatu Zjazdu w następującym składzie: towarzysze A. N. Poskrebyszew, N. G. Ignatow, I. W. Kapitonow, A. I. Mgeladze, L. G. Mielnikow, Z. I. Muratow, A. M. Puzanow, A. J. Sneczkus, D. G. Smirnow.

Zjazd wybiera jednogłośnie sekretariat w składzie zaproponowanym przez towarzysza Breżniewa.

Z polecenia Rady Przedstawicieli Delegacji towarzyszy Mgeladze składa wniosek o wybranie Komisji Redakcyjnej Zjazdu w składzie: towarzysze P. N. Pospielow, B. Gafurow, L. F. Iljczew, N. A. Michajłow, M. A. Susłow, E. I. Tretjakowa.

Towarzysz Molotow podaje pod głosowanie wniosek towarzysza Mgeladze. Zjazd wybiera jednogłośnie Komisję Redakcyjną.

Na wniosek towarzysza Patoliczewa wybrana zostaje jednogłośnie Komisja Mandatowa Zjazdu, do której wchodzi następujący towarzysz: N. M. Piegow, G. A. Arutinow, S. Babajew, N. I. Bielajew, L. I. Breżniew, S. A. Wagapow, I. T. Griszyn, A. P. Jeffimow, J. E. Kalnbedzin, A. I. Kiriczenko, N. W. Kislew, I. G. Kebin, I. R. Razzakow, M. F. Szkliriatow, I. D. Jakowlew.

Porządek dzienny Zjazdu

Po wyborach organów kierowniczych zatwierdzony zostaje następujący porządek dzienny Zjazdu:

- 1) Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b) — referuje sekretarz KC tow. G. M. Malenkow.
- 2) Referat sprawozdawczy Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b) — referuje przewodniczący Komisji Rewizyjnej tow. P. G. Moskatow.
- 3) Dyrektywy XIX Zjazdu partii w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955 — referuje przewodniczący Państwowej Komisji Planowania tow. M. Z. Saburow.
- 4) Zmiany w statucie WKP(b) — referuje sekretarz KC tow. N. S. Chruszczow.
- 5) Wybory centralnych organów partii.

Następnie Zjazd zatwierdza regulamin obrad. Głos otrzymuje tow. G. M. Malenkow dla ogłoszenia referatu sprawozdawczego Komitetu Centralnego WKP(b). Zjazd i goście słuchają referatu z wielką uwagą. Gorące oklaski Zjazdu przerywają niejednokrotnie słowa referenta.

Następne posiedzenie Zjazdu wyznaczono na 6 października.

Towarzysze! Okres, jaki upłynął od XVIII Zjazdu partii, był pełen wydarzeń o światowym znaczeniu historycznym.

Druga wojna światowa wstrząsnęła do gruntu podstawami życia wielu narodów i państw i zmieniła oblicze świata. Wojna, przygotowana przez siły międzynarodowej reakcji imperialistycznej i rozpętała na wschodzie przez militarystyczną Japonię, na zachodzie zaś przez Niemcy hitlerowskie, pokrzyżowała plany jej inspiratorów i dzięki bohaterkiej walce narodu radzieckiego zakończyła się nieprzewidywanymi dla imperialistów wynikami.

Zamiast osłabienia czy też ostatecznego zwycięstwa Radzieckiego nastąpiło wzmocnienie ZSRR; wzrósł autorytet międzynarodowy Związku Radzieckiego. Zamiast osłabienia i rozgromienia demokracji nastąpiło odparcie od kapitalizmu szeregu krajów Europy centralnej i południowo-wschodniej i umocnienie w nich ustroju demokracji ludowej. Zamiast dalszego użarzenia ludów kolonialnych i krajów zależnych nastąpił nowy potężny wzrost walki narodowo-wyzwoleńczej w tych krajach, zastrzył się kryzys kolonialnego systemu imperializmu. Dotkliwy cios zadało całemu światowemu systemowi imperialistycznemu historyczne zwycięstwo wielkiego narodu chińskiego. Obecnie trzecia część ludzkości jest już wyrwana spod uścisku imperializmu, wyzwolona od kajdan wyzysku imperialistycznego.

W samym świecie kapitalistycznym, w wyniku wojny, trzy wielkie państwa — Niemcy, Japonia i Włochy wypadły z szeregu wielkich mocarstw, zaś Francja i Anglia utraciły swoje dawne pozycje.

Okres powojenny jest okresem dalszego osłabienia światowego systemu kapitalistycznego i wzrostu sił demokracji i socjalizmu.

W dziedzinie ekonomicznej

lata powojenne były latami narastania nowych trudności gospodarczych w krajach kapitalistycznych, latami wzmożonej ekspansji imperializmu amerykańskiego i w związku z tym zaostrzenia sprzeczności pomiędzy krajami kapitalistycznymi. Sprzeczności te zostały spotęgowane przez próby kół imperialistycznych znalezienia wyjścia z trudności gospodarczych drogą militarystyki gospodarki i przygotowania nowej wojny.

W dziedzinie politycznej okres powojenny cechowała powstanie dwóch obozów — obozu agresywnego, antydemokratycznego z USA na czele i obozu milującego pokój, demokratycznego. W ciągu tego czasu w świecie kapitalistycznym nowym ośrodkiem reakcji i agresji stały się Stany Zjednoczone i stamtąd płynęły obecnie główne niebezpieczeństwo dla sprawy pokoju, dla sprawy wolności i niepodległości narodowej ludów. W obliczu tego niebezpieczeństwa siły milujące pokój stanęły we wszystkich krajach do zdecydowanej walki o obronę pokoju i niezawisłość narodowej swolch krajów.

Związek Radziecki kontynuował w okresie powojennym swój przerwany przez wojnę marsz drogą wskazaną przez XVIII Zjazd partii, drogą pokojowego rozwoju i stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu. Lata powojenne były latami wielkich osiągnięć w przemyśle i transporcie, w rolnictwie, we wszystkich dziedzinach nauki, kultury i sztuki. Jednocześnie były to lata dalszego utrwalania ustroju radzieckiego, umacniania moralno-politycznej jednoci społeczeństwa radzieckiego i przyjaźni między narodami naszego kraju.

Przez wszystkie te lata Związek Radziecki toczył aktywną walkę o zachowanie i umocnienie pokoju na całym świecie.

Rozpatrzmy podstawowe zagadnienia sytuacji międzynarodowej.

I. Dalsze osłabienie światowego systemu kapitalistycznego i sytuacja gospodarcza w krajach kapitalizmu

Ogólny obraz światowej sytuacji gospodarczej w chwili obecnej cechują dwie linie rozwoju.

Jedna linia — to linia nieprzerwanego wzrostu pokojowej ekonomiki Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej, ekonomiki, która nie zna kryzysów i rozwija się w celu zapewnienia maksymalnego zaspokolenia materialnych i kulturalnych potrzeb społeczeństwa. Ekonomia ta zapewnia systematyczne podnoszenie stopy życiowej mas ludowych i pełne zatrudnienie siły roboczej. Cechą charakterystyczną tej ekonomiki jest przyjaźnia współpraca gospodarcza krajów, wchodzących w skład obozu demokratycznego.

Druga linia — to linia ekonomiki kapitalizmu, którego siły wytwórcze drepcą, na miejscu, ekonomiki, młotającej się w kleszczach coraz bardziej pogłębiającego się ogólnego kryzysu kapitalizmu i stale powtarzających

się kryzysów ekonomicznych, linia militarystyki ekonomicznej i jednostronnego rozwoju gałęzi produkcji pracujących na rzecz wojny, linia walki konkurencyjnej między krajami, ułarżniania jednych krajów przez inne. Taka sytuacja powstała wskutek tego, że ekonomika ta rozwija się nie w interesie społeczeństwa, lecz w celu zapewnienia maksymalnych zysków dla kapitalistów drogą eksploatacji, ruin i pauperyzowania przeważającej części ludności danego kraju, drogą ułarżniania i systematycznego ograbiania narodów innych krajów, wreszcie drogą wojen i militarystyki gospodarki narodowej.

Rozwój produkcji w ZSRR i krajach kapitalistycznych charakteryzują następujące dane:

Wzrost produkcji przemysłowej w ZSRR i w krajach kapitalistycznych w latach 1929 — 1951 (w procentach w porównaniu z rokiem 1929).

Rok	1929	1939	1943	1946	1947	1948	1949	1950	1951
ZSRR	100	552	573	466	571	721	870	1082	1286
USA	100	99	217	155	170	175	180	182	200
Anglia	100	123	danych	112	121	135	144	157	160
Francja	100	80	nie publi-	63	74	85	92	92	104
Włochy	100	108	72		93	97	103	118	134

Jak widać z przytoczonej tablicy, produkcja przemysłowa ZSRR w roku 1951 wyrażała się cyfrą 1286 proc. w stosunku do roku 1929, tzn. powiększyła się w ciągu tego okresu prawie 13-krotnie, przemysł radziecki w okresie powojennym, tak samo jak i przed wojną, kroczy niezmiennie po linii wstępującej na gruncie rozwoju produkcji pokojowej.

Z przytoczonej tablicy wynika również, iż w Stanach Zjednoczonych produkcja przemysłowa w okresie od roku 1929 do roku 1939 drep-

tała w miejscu, następnie podniosła się jedynie wskutek gwałtownego zwiększenia produkcji przemysłowej w okresie drugiej wojny światowej, po czym znacznie się skurczyła i podniosła się znowu dopiero na skutek rozwijania działań wojennych przeciwko narodowi koreańskiemu i przejścia do wzmożonego wysiłku zbrojeń, i w związku z tym wzrosła w roku 1951 w porównaniu z rokiem 1929 dwukrotnie.

Produkcja przemysłowa Anglii wzrosła w tym samym okresie zaledwie o 60 proc., w szeregu zaś innych krajów kapitalistycznych Europy zachodniej, przedwojenny poziom produkcji przemysłowej został przekroczony w roku 1951: w Polsce — 2,9 raza, w Czechosłowacji — 1,7 raza, na Węgrzech — 2,5 raza, w Rumunii — 1,9 raza, w Bułgarii — 4,8 raza, w Albanii — przeszło pięciokrotnie. W krajach tych trwa również nieustanny wzrost rolnictwa, szczególnie szybko rozwija się produkcja roślin przemysłowych. Poważne sukcesy osiągnięto w dziedzinie hodowli.

Wielkie osiągnięcia w rozwoju swej gospodarki ma Nie miecka Republika Demokratyczna. W 1952 roku produkcja przemysłowa Republiki nie tylko osiągnęła poziom przedwojenny, ale przekroczyła go o 38 proc., produkcja przemysłowa była w 1951 roku 2,4 raza większa aniżeli w roku 1946, z roku na rok rośnie hutnictwo, przemysł budowy maszyn, przemysł chemiczny, produkcja energii elektrycznej. Rolnictwo przekroczyło poziom przedwojenny zarówno pod względem ob szaru zasiewów, jak i pod względem wysokości plonów.

Szybko rozwija się ekonomika Chińskiej Republiki Ludowej. Naród chiński pracuje z ogromnym entuzjazmem i pomysłnie przezwycięża ciężkie następstwa wieloletniej rujnującej wojny przeciwko japońskim najeźdźcom i reakcji kuomintangowskiej.

Przemysł Chin od chwili utworzenia władzy ludowo-demokratycznej rozwija się w szybkim tempie: produkcja przemysłowa w roku 1951 zwiększyła się przeszło dwukrotnie w porównaniu z rokiem 1949. Odbudowano transport kolejowy, w intensywnym tempie buduje się nowe koleje. W wyniku wielkiej reformy rolnej, przeprowadzonej przez chiński rząd ludowy, osiągnięto wielkie sukcesy w rolnictwie: produkcja zbóż wzrosła w 1951 roku do 128 proc. w porównaniu z rokiem 1949, bawełny — do 252 proc. Podczas gdy w dawnych Chinach finanse kraju były w stanie całkowitego upadku i inflacja dochodziła do ogromnych rozmiarów, rząd ludowy Chin umocnił gospodarkę finansową i zapewnił walutę trwałość.

W Koreańskiej Republice Ludowej — Demokratycznej po wyzwoleniu jej od japońskich kolonizatorów nastąpił wielki rozwój gospodarki. Produkcja przemysłowa wzrosła już w 1949 roku czterokrotnie w porównaniu z rokiem 1946. Na wsi po przeprowadzeniu przez rząd ludowy — demokratyczny reformy rolnej, obszar zasiewów zwiększył się prawie o 25 proc. Znacznie wzrosła wy sokość plonów wszystkich roślin uprawnych. Napad imperialistów amerykańskich przerwał pokojową, twórczą pracę mas ludowych Koreańskiej Republiki Ludowej — Demokratycznej. Amerykańskie i inne wojska, występujące pod flagą ONZ, w barbarzyński sposób burzą spokojne miasta i wsie Korei północnej, jej przemysł i rolnictwo.

Wielkie sukcesy osiągnęła Mongolska Republika Ludowa w rozwoju swej ekonomiki. Z roku na rok rośnie i umacnia się gospodarka narodowa republiki, wzrasta dobrobyt materialny i rośnie kultura narodu mongolskiego. Podstawowa dziedzina gospodarki kraju — hodowla stała się podnosi, pogłowie zwierząt gospodarskich zwiększyło się w ciągu istnienia republiki 2,5 raza; całe państwo zwierząt gospodarskich jest obecnie własnością pracującego chłopstwa. Produkcja przemysłowa państwowego i spółdzielczego wzrosła w ciągu ostatniego dziesięciolecia prawie trzykrotnie.

Wszystkie dane, charakteryzujące rozwój produkcji w krajach kapitalistycznych i w krajach obozu demokratycznego świadczą, że produkcja przemysłowa krajów kapitalistycznych, nie wyłączając produkcji przemysłowej USA, pod względem tempa rozwoju pozostaje znacznie w tyle za tempem rozwoju przemysłu ZSRR i krajów demokracji ludowej.

Z danych tych wynika następnie, że produkcja przemysłowa krajów kapitalistycznych wzrastała w pewnej mierze jedynie w związku z przygotowaniami wojennymi i z obsługą machiny wojennej w okresie wojny.

Druga wojna światowa nie tylko nie usunęła sprzeczności ekonomicznych i politycznych kapitalizmu, lecz przeciwnie, jeszcze bardziej zaostrzyła te sprzeczności, zorganizowała gospodarkę krajów kapitalistycznych i po głębia ogólny kryzys systemu kapitalistycznego. Druga wojna światowa zawiodła nadzieje wielkiej burżuazji państw imperialistycznych, każde z obu obozów kapitalistycznych, które wystąpiły przeciwko sobie w okresie wojny. Iżetwo na to, że przez użycie siły zbrojnej doprowadzi do nowego podziału świata, zagarnie nowe źródła surowców, rozszerzy rynki zbytu dla swolch towarów, a więc umocni własną sytuację gospodarczą kosztem swolch przeciwników i osiągnie panowanie nad światem.

Jednakowoż rachuby te zawiodły: mimo, że Niemcy i Japonia zostały utracone jako główni konkurenci trzech głównych krajów kapitalistycznych — USA, Anglii i Francji, przy czym kraje te, zwłaszcza USA, liczyły w związku z tym na podniesienie produkcji w swolch krajach cztero — pięciokrotnie, nie miały nadzieje, że poniosły całkowite fiasko. Na dobitkę odpady od systemu kapitalistycznego Chin i państwa ludowo — demokratyczne Europy, tworząc wraz ze Związkiem Radzieckim jednolitą i potężną oboz pokoju i demokracji, przeciwstawiały się obozowi imperializmu.

Ekonomicznym następstwem utworzenia się dwóch przeciwstawnych obozów było, jak wskazuje towarzysz Stalin to, że rozpadł się jednolity wszechogarniający rynek światowy i ukształtowały się dwa równoległe rynki światowe: rynek krajów pokojowego obozu demokratycznego i rynek krajów agresywnego obozu imperialistycznego. Rozpad jednolitego rynku światowego stanowi najważniejszy wynik ekonomiczny drugiej wojny światowej i jej następstw gospodarczych.

Dwa rynki światowe rozwijały się w przeciwnych kierunkach. Nowy demokratyczny rynek światowy nie zna trudności zbytu, gdyż chłonność tego zwiększa się z roku na rok, zrodnie z bezkryzysowym wzrostem produkcji w krajach obozu demokracji, gdyż nieprzerwany wzrost produkcji wszystkich krajów

(Dalszy ciąg na str. 4)

Referat sekretarza KC WKP(b) tow. G. M. Malenkowa

I. Sytuacja międzynarodowa Związku Radzieckiego

(Dalszy ciąg ze str. 3)

obozu demokratycznego coraz bardziej rozszerza chłonność rynku demokratycznego. Z drugiej strony mamy drugi, imperialistyczny rynek światowy nie związany z ZSRR i innymi krajami demokratycznymi, a przez to zwężony i trapiący trudnościami zbytu wskutek przerw i kryzysów produkcji, wskutek bezrobocia i zubożenia mas, wskutek oderwania się od krajów demokratycznych. Trzeba przy tym mieć na uwadze, że w wyniku rozpadu jednolitego rynku światowego gwałtownie skurczyła się sfera zastośowania sił głównych krajów kapitalistycznych (USA, Anglia, Francja) do za sobą światowych, wskutek czego światowy rynek kapitalistyczny coraz bardziej się zwęża, warunki zbytu towarów na tym rynku pogorszyły się i nadal się pogarszają.

Z drugiej strony światowej państwa kapitalistycznych wyszły z niejednakowymi dla siebie rezultatami, co stało się źródłem istotnych zmian w stosunkach ekonomicznych między tymi krajami. Długotrwałe działania wojenne, niesione straty w ludziach i szkody materialne mocno podważyły gospodarkę wielu krajów, które brały udział w wojnie. Dotyczy to przede wszystkim Niemiec, Włoch i Japonii. Ogromne szkody poniosła także Francja, Holandia, Belgia i niektóre inne kraje. Nader poważnie została osłabiona Anglia.

Stany Zjednoczone wzbogaciły się na wojnie. Miliarderzy amerykańscy umocnili swoje pozycje ekonomiczne. Jednakowoż Stanom Zjednoczonym nie udało się przebiec osiągnąć celu, nie udało im się zdobyć panowania kapitalistycznego na rynku światowym. USA liczyły na cztero — pięciokrotne podniesienie swej produkcji po utraceniu Niemiec i Japonii, a zwiększyły swoją produkcję tylko dwukrotnie, obecnie zaś stacują się w dół ku kryzysowi ekonomicznemu. Jest faktem, że Stany Zjednoczone mają obecnie nie mniej niż trzy miliony całkowicie bezrobotnych i jeszcze więcej nawpółbezrobotnych. Masowe strajki robotników jeszcze bardziej komplikują sytuację miliardów USA. Dzieje się tak dlatego, że przemysł USA, z winy kół rządzących USA, pozostawia się takim rynekowi jak ZSRR, Chiny i europejskie kraje demokracji ludowej.

Imperializm amerykański występuje dziś nie tylko jako międzynarodowy wyzyskiwacz i ciemięzca narodów, ale również jako siła dezorganizująca ekonomikę pozostałych krajów kapitalistycznych. Wykorzystując osłabienie swoich konkurentów kapitalistycznych, USA zagarnęły po wojnie znaczną część światowego rynku kapitalistycznego. Niszczy on wielostronne więzi ekonomiczne między krajami kapitalistycznymi, które kształtowały się w ciągu wieków, zastępując je jednostronnymi więzami tych krajów ze Stanami Zjednoczonymi. Forsując swój eksport drogą najcięższej niesłusznej dumpingowej i odgradzając jednocześnie swój rynek wewnętrzny od importu towarów zagranicznych, co powoduje, iż naród amerykański musi się walczyć o wysokie ceny, monopole amerykańskie wprowadzają coraz większe rozprężenie na światowym rynku kapitalistycznym. Imperializm amerykański pozbawia kraje Europy zachodniej możliwości otrzymywania artykułów żywnościowych na dawnych rynkach Europy wschodniej, podczas gdy kraje zachodniej Europy zawsze eksportowały tam dużą ilość towarów przemysłowych w zamian za żywność i surowce.

Taka polityka ekonomiczna imperializmu amerykańskiego nie mogła nie wywołać zaostrzenia sprzeczności między Stanami Zjednoczonymi i pozostałymi państwami kapitalistycznymi. Spośród

tych sprzeczności głównymi pozostają sprzeczności między USA i Anglią. Sprzeczności te przybierają postać jawnej walki między monopolami amerykańskimi i angielskimi o źródła ropy naftowej, kawy, kolorowych i rzadkich metali, siarki, węgla, o rynek zbytu dla swoich towarów.

Do tego należy dodać nader poważne sprzeczności pomiędzy USA i Japonią, między USA i Włochami, między USA i zachodnimi Niemcami, krajami żyjącymi pod uściskiem okupacyjnym dyktatorów USA. Byłoby naiwnością myśleć, że te pokonane kraje zgodzą się żyć bez końca pod butem amerykańskich okupantów. Byłoby głupotą myśleć, że nie spróbują one tak czy inaczej wyrwać się spod uścisku USA, aby żyć wolnym, samodzielnym życiem.

W miarę, jak kapitalizm amerykański pod przykrywką kampanii wokół „pomocy”, drogą udzielania kredytów, zwiększa się do ekonomiki Anglii, Francji, Włoch, zagarnia surowce i rynek zbytu w koloniach angielskich i francuskich, sprzeczności między USA i Anglią, między USA i Francją zaostrzają się i będą się jeszcze bardziej zaostrzać. Anglia, a w ślad za nią Francja i inne kraje kapitalistyczne usiłują wyłamać się z uścisku wobec USA, aby zapewnić sobie samodzielną i wysokie zyski. Już obecnie kapitaliści Anglii toczą zaciekłą walkę przeciwko panoszeniu się Amerykanów w handlu międzynarodowym.

Trudności gospodarcze, w kleszczach których znalazły się kraje kapitalistyczne po wojnie, pogłębił fakt, że imperialiści sami odcięli sobie dostęp do światowego rynku demokratycznego. Stany Zjednoczone Ameryki zredukowały prawie do zera handel ze Związkiem Radzieckim, z europejskimi krajami demokracji ludowej, przerwały handel z Chinami. Stany Zjednoczone faktycznie zabroniły nie tylko pokonanym krajom (Japonii, Niemcom zachodnim, Włochom), lecz również Anglii, Francji, Holandii, Danii, Norwegii, Belgii i innym państwom kapitalistycznym sprzedawać i kupować towary na rynku krajów obozu demokratycznego. Obrót towarowy USA z krajami wchodzącymi obecnie w skład obozu demokratycznego zmniejszył się w 1951 roku w porównaniu z 1937 r. o 10-krotnie; obrót towarowy Anglii z tymi krajami zmniejszył się 6-krotnie, a Francji — przeszło 4-krotnie.

USA i Anglia z Francją, podając „blokadzie” ekonomicznej ZSRR, Chiny i europejskie kraje demokracji ludowej, sądzili, że w ten sposób je zdławia. W istocie rzeczy nastąpiło nie zdławienie, lecz umocnienie nowego światowego rynku demokratycznego. W ten sposób imperialiści ci zadali poważny cios swemu własnemu eksportowi i jeszcze bardziej spotęgnowali sprzeczności między możliwościami produkcyjnymi swego przemysłu i możliwościami zbytu jego produkcji.

Wszystko to oznacza, że w ekonomice kapitalistycznej powstały jeszcze głębsze sprzeczności, zaś cały światowy system gospodarki kapitalistycznej stał się znacznie szczuplejszy i słabszy i jeszcze bardziej nieurównoważony, niż przed wojną.

Kapitaliści USA, zdając sobie sprawę z tych trudności gospodarczych, usiłują powtórzyć je wojną w Korei, wysłaniem zbrojeń, militarną zaostrzeniem.

Imperialiści USA, Anglii i Francji rozpętawszy reakcyjną wojnę przeciwko narodowi koreańskiemu i rozdmuchując historię wojenną przeciwko obozowi demokratycznemu, przedstawili gospodarkę na tory wojenne, doprowadzili do ogromnych rozmiarów militarnego ekonomicznego i wysłania zbrojeń we własnych krajach. W chwili obecnej coraz większą część produkcji przemysłowej tych krajów zużywają na wytwarzanie sprzętu wojennego. Zamówienia wojenne grają decydującą ro-

lę w podstawowych gałęziach przemysłu USA i innych krajów kapitalistycznych. W budżetach państw kapitalistycznych nieprzerwanie rośnie ciężar gatunkowy pośrednich i bezpośrednich wydatków na wysięg zbrojeń. Bezpośrednie wydatki wojenne w USA wzrosły z 1 miliarda dolarów w roku budżetowym 1937/38 do 58,2 miliarda dolarów w roku 1952/53 i obecnie wydatki te stanowią 74 proc. całego budżetu Stanów Zjednoczonych, podczas gdy w roku 1937/38 wydatki wojenne stanowiły 14 proc. budżetu USA; w Anglii wydatki wojenne w analogicznym okresie zwiększyły się z 197 do 1,634 milionów funtów szterlingów i stanowią obecnie 34 proc. całego budżetu, w porównaniu z 17 proc. w okresie przedwojennym; we Francji wydatki wojenne stanowią obecnie około 40 proc. całego budżetu.

Ten niesłychany wzrost wydatków wojennych prowadzi do nieustannego wzrostu podatków i do zwiększenia inflacyjnej emisji banknotów. Gwałtowne osłabienie całego systemu finansowego krajów kapitalistycznych, które było wynikiem wojny i polityki kół rządzących Stanów Zjednoczonych, pogłębia się w dalszym ciągu. Deprecjacja pieniędzy osiągnęła niebywałe rozmiary. Siła nabywcza dolara spadła w r. 1951 w porównaniu z r. 1939, według oficjalnych danych ujętych w danych załączonych 43 proc., funta szterlinga — 32 proc., franka francuskiego — 3,6 proc., lira włoskiego — 2,6 proc.

Przebieg na tory gospodarki wojennej dało Stanom Zjednoczonym i innym krajom kapitalistycznym możliwość podniesienia, ale tylko chwilowo, poziomu produkcji przemysłowej. Na tej podstawie ekonomicy burżuazyjni usiłują dowiedzieć, że wielkie zamówienia wojenne mogą w nieskończoność przyczyniać się do utrzymania wysokiego poziomu „aktywności gospodarczej”. Rzeczywistość jednak obala te twierdzenia. Dziś, w trzecim roku szczególnie intensywnej militarystyki gospodarki kapitalistycznej, zgnębienie jej skutki stają się coraz bardziej oczywiste. Czynniki wojenno-inflacyjne, prowadząc do chwilowego ożywienia koniunktury, wywołały jednostronny, wojenny rozwój ekonomiki krajów kapitalistycznych. Coraz większa część gotowej produkcji i surowców idzie na nieprodukcyjne potrzeby wojenne lub też unieruchamiana jest w postaci olbrzymich zapasów strategicznych. Jednocześnie militarystyka ekonomiczna prowadzi przez podnoszenie podatków do wypompywania środków pieniężnych z ludności. Wszystko to przekształca budżet krajów kapitalistycznych w środek ograbiania narodu przez miliardery, zmniejsza w znacznym stopniu zdolność nabywczą ludności, obniża popyt na wyroby przemysłowe i artykuły rolne, prowadzi do gwałtownego ograniczenia produkcji cywilnej i stwarza warunki dla wybuchu ostrego kryzysu ekonomicznego.

Militaryzacja gospodarki narodowej nie usuwa, lecz przeciwnie pogłębia dysproporcje między możliwościami produkcyjnymi a kurczącym się efektywnym popytem ze strony ludności, popytem, który oligarchia rządząca krajów kapitalistycznych sprowadza do skrajnego minimum, co powoduje postępujące kurczenie się chłonności rynku kapitalistycznego.

W ten sposób rozdmuchiwanie produkcji wojennej prowadzi nieuchronnie do narastania nowego głębokiego kryzysu ekonomicznego. Wyścig zbrojeń jest szczególnie ciężkim brzemieniem dla gospodarki krajów satelitów Stanów Zjednoczonych. Po rozpętaniu wojny w Korei, Stany Zjednoczone wzmożyły nacisk na państwa zachodnioeuropejskie, domagając się od nich coraz pełniejszego przedstawiania przemysłu na tory wojenne i olbrzymich kredy-

tów na przygotowanie wojny, pozbawiając cywilne gałęzie produkcji tych krajów niezbędnych surowców i materiałów. Imperializm amerykański zrzucił ostatecznie maskę tego, który „odbudowuje” ekonomikę krajów kapitalistycznych. Amerykańska „pomoc” jest obecnie udzielana wyłącznie na zbrojenia, na przygotowanie nowej wojny. Wyścig zbrojeń, prowadzony przez władców Anglii, Francji, Włoch, Niemiec zachodnich, Belgii, Norwegii i innych krajów kapitalistycznych, pod dyktando monopolu amerykańskiego, burzy gospodarkę tych krajów i popycha je do katastrofy.

Miliarderzy, którzy podporządkowali sobie państwa burżuazyjne i dyktują mu politykę przygotowań do nowej wojny i wysięgu zbrojeń, zgarniają dziś kolosalne zyski. Wyścig zbrojeń stał się dla miliardów, a przede wszystkim dla monopolu, dla miliardów USA, źródłem niebywałego wzbogacenia. Nawet według pomniejszonych oficjalnych danych, zyski kapitalistycznych monopolu Stanów Zjednoczonych wzrosły z 3,3 miliarda dolarów w 1938 r. do 42,9 miliarda dolarów w 1951 r. — to jest wzrosty 13-krotnie. Olbrzymie zyski otrzymują angielskie bogacz-monopolistki, jak również kapitalistyczne monopole Francji, Włoch, Japonii i innych krajów, mimo że ekonomiki tych krajów znajdują się w stanie długotrwałego zastój.

Jednocześnie militarystyka doprowadziła do gwałtownego pogorszenia się warunków bytu mas ludowych. Wzrost podatków, zwykła cen artykułów powszechnego użytku i inflacja wzmogły względnie i bezwzględnie zubożenie ludności pracującej. W Stanach Zjednoczonych podatki bezpośrednie płacone przez ludność wzrosły w bieżącym roku budżetowym w porównaniu z rokiem budżetowym 1937-1938, nawet przy uwzględnieniu deprecjacji pieniądza, przeszło 12-krotnie. W krajach zachodnioeuropejskich, w których nawet przed drugą wojną światową ciężary podatkowe były bardzo znaczne, podatki w analogicznym okresie wzrosły: w Anglii — 2-krotnie, we Francji — 2,6 raza, we Włoszech — półtorakrotnie.

Nawet jawne pomniejszone oficjalne wskaźniki kosztów utrzymania i cen detalicznych świadczą o nieustannym wzroście drożyzny, która szczególnie się wzmogła po agresji amerykańskiej w Korei. W tych warunkach polityka „zamrażania” płac, realizowana przez kapitalistów przy poparciu prawicowych socjalistów i reakcyjnych przywódców związków, doprowadziła do znacznego obniżenia realnej wartości płac robotników i urzędników. We Francji i we Włoszech realna wartość płac robotników wynosi w 1952 r. mniej niż połowę wartości przedwojennej, a w Anglii jest o 20 proc. niższa niż przed wojną. Koszty utrzymania w Stanach Zjednoczonych, według danych Związku Zawodowego Robotników Przemysłu Elektrotechnicznego, wzrosły w porównaniu z r. 1939 prawie trzykrotnie. Mimo wzrostu produkcji wojennej, w krajach kapitalistycznych zwiększa się liczba bezrobotnych i półbezrobotnych. We Włoszech i w Niemczech zachodnich bezrobocie przekracza poziom naliczanych lat światowego kryzysu gospodarczego 1929/1933 —, we Włoszech jest przeszło 2 miliony całkowicie bezrobotnych i jeszcze więcej częściowo bezrobotnych, a w Niemczech zachodnich — prawie 3 miliony całkowicie i częściowo bezrobotnych. W Japonii jest około 10 milionów całkowicie i częściowo bezrobotnych. Stany Zjednoczone mają co najmniej 3 miliony całkowicie bezrobotnych i co najmniej 10 milionów częściowo bezrobotnych. Wzrasta bezrobo-

cie w Anglii, przekraczając już pół miliona osób. Tak nie wielki kraj jak Belgia liczy przeszło 300.000 bezrobotnych.

Postępujące pogarszanie się sytuacji materialnej szerokiej warstwy ludności w związku z wysięgiem zbrojeń prowadzi do nieustannego narastania niezadowolenia w masach ludowych i do wzmożenia ich walki przeciwko obywatelom państwa. Wobec tego, że walka polityczna przeciwko całej polityce przygotowań do nowej wojny, sprzeczności klasowe między imperialistyczną burżuazją a klasą robotniczą i całą ludnością pracującą gwałtownie się zaostrzają. Fala strajków zatacza coraz szersze kręgi i całym światem kapitalistycznym.

Sytuacja światowego systemu kapitalistycznego kompłkuje się obecnie przez to, że w wyniku wojny i nowego zrywu walki narodowo-wyzwoleńczej w krajach kolonialnych i zależnych odbywa się faktycznie rozpad kolonialnego systemu imperializmu.

Bezpośrednim rezultatem rozgromienia Niemiec faszystowskich i imperialistycznej Japonii było przerwanie frontu imperializmu w Chinach, w Korei, w Wietnamie, gdzie na miejsce półkolonii i kolonii powstały republiki ludowe. Zwycięstwo narodu chińskiego w jeszcze większym stopniu zrewolucjonizowało Wschód i przyczyniło się do wzmożenia walki wyzwoleńczej uciśnionych przez imperializm narodów.

W okresie nowojennym jeszcze bardziej pogłębiły się sprzeczności między metropoliami i koloniami. Anglia, Francja, Belgia i inne mocarstwa kolonialne dążyły do skompensowania kosztów kolonii ciężarów, jakie nałożyła na nie militarystyka ich ekonomiki i ekspansja Stanów Zjednoczonych. Jednocześnie imperialiści amerykańscy prezentowali do kolonii i do sfery wpływów tych mo-

carstw kolonialnych, zdobywając tam sobie pozycje, związane z wyzyskiem narodów krajów kolonialnych i zależnych. W toku tej walki zaborcy amerykańscy inspirowali spiski przeciwko swym angielskim i francuskim „sojusznikom”, przyczyniając się do dalszego pogłębiania kryzysu kolonialnego systemu imperializmu. Terytoria wielu krajów kolonialnych i zależnych (Egipt, Iran, Syria, Maroko, Tunezja i inne) jest wykorzystywane dla zakładania baz wojennych, a ich ludność jest przygotowywana do roli „mięsa armatniego” w przyszłej wojnie.

W wyniku długotrwałego ucisku imperialistów i wskutek istnienia przytłaczających warunków ekonomicznych i politycznych, a zwłaszcza rolnictwa, znajdują się w stanie upadku. Działają miliony ludzi w Indiach, w Indonezji, Iranie i w krajach Afryki stałe głodują, a olbrzymia ilość ludzi padła ofiarą głodowej śmierci.

Grabieżczy wyzysk krajów kolonialnych i zależnych przez mocarstwa imperialistyczne prowadzi do tego, że rozwój sił wytwórczych w tych krajach ulega zahamowaniu, że zdolność nabywcza ludności znajduje się na skrajnie niskim poziomie i że rynek zbytu dla produkcji przemysłowej kurczy się. Wszystko to, jak ciężki kamień u nóg, ciągnie gospodarkę świata kapitalistycznego w dół, zaostrzając wewnętrzne sprzeczności światowego systemu kapitalistycznego jako całości.

Narody krajów kolonialnych i zależnych stawiają coraz bardziej zdecydowany opór imperialistycznym ciemiężcom. O wzrastającym rozmachu ruchu narodowo-wyzwoleńczego świadczy walka narodów Wietnamu, Burmy, Malediwów, Filipin, Indonezji, wzrost oporu narodowego w Indiach, Iranie, Egipcie i w innych krajach.

2. Zaostrzenie się sytuacji międzynarodowej — Groźba nowej wojny ze strony agresywnego bloku amerykańsko-angielskiego. — Walka narodów o pokój

Pod znakiem przygotowań do nowej wojny rozwijała się w okresie powojennym działalność kół rządzących Stanów Zjednoczonych, Anglii, Francji również w dziedzinie stosunków międzynarodowych.

Niemal bezpośrednio po zakończeniu drugiej wojny światowej, Stany Zjednoczone porzuciły uzgodniony kurs polityki, prowadzony przez sojuszników z okresu wojny i utrwalony w uchwałach konferencji mocarstw w Teheranie, Jaltie i Poczdamie. Stany Zjednoczone szeregiem agresywnych aktów zaostrzyły sytuację międzynarodową, stawiając świat w obliczu niebezpieczeństwa nowej wojny.

Ludzie, którzy rządzą Stanami Zjednoczonymi sformułowali dość szczerze cele swej agresywnej polityki. Już w r. 1945 Truman zaraz po objęciu stanowiska prezydenta Stanów Zjednoczonych, oświadczył, że „zwycęstwo po stronie narodów amerykańskich wobec stałej i palącej konieczności kierowania światem”.

W okresie późniejszym Truman i inni politycy amerykańscy ponawiali niejednokrotnie pretensje do „kierowania światem” przez Stany Zjednoczone. To nastawienie na zdobycie panowania nad światem, na podporządkowanie wszystkich innych krajów, jest głównym motywem całej polityki imperialistycznej oligarchii amerykańskiej.

Prowadzący Stany Zjednoczone wiedzieli oczywiście, że zdobycie drogi pokojowej panowania nad innymi narodami jest niemożliwe. Wiedzieli o doświadczeniach Hitlerowców, którzy także usi-

łowali zdobyć panowanie nad innymi krajami, że nie można nawet marzyć o panowaniu nad światem bez zastosowania przemocy, bez rozpętania nowej wojny. Wobec tego postanowili zakłócić pokój, przygotować nową wojnę, a ponieważ ZSRR jest głównym przeciwnikiem nowej wojny, główną oświądą pokoju, prowadzący Stany Zjednoczone doszli do wniosku, że wojnę trzeba rozpętać przeciwko ZSRR i innym obrońcom pokoju. W ten sposób powstał agresywny blok północno-atlantyczny, zmontowany w ukryciu przed ZSRR, poza jego plecamy. Aby zaś ukryć przed narodem agresywne cele tego bloku i oszukać naród, ogłosili oni, że blok ten jest „obronnym” blokiem przeciwko „komunistom”, przeciwko Związkowi Radzieckiemu, który zamierza rzekomo napaść na Stany Zjednoczone, na Anglię, na Francję i innych członków bloku.

W tym samym zbrodniczym celu zakładane są amerykańskie bazy wojenne w różnych krajach, leżących w pobliżu granic radzieckich.

W tym samym zbrodniczym celu kłoda rządząca Stanów Zjednoczonych i ich zwolennicy odbudowują w oczach całego świata te dwa ogniska drugiej wojny światowej, dla których zlikwidowania narody przelewały krew w tej wojnie.

Remilitaryzując Niemcy zachodnie i Japonię, która rządząca Stanów Zjednoczonych i ich zwolennicy odbudowują w oczach całego świata te dwa ogniska drugiej wojny światowej, dla których zlikwidowania narody przelewały krew w tej wojnie.

(Dalszy ciąg w numerze jutrzejszym)

Kandydaci narodu

Na przestrzeni ostatnich dni Okręgowe Komisje Wyborcze w całym kraju zarejestrowały i podały do publicznej wiadomości skład list kandydatów na posłów do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Są to listy kandydatów zgłoszone przez Komitety Wyborcze Frontu Narodowego, które zgodnie z załoženiami Frontu Narodowego reprezentują cały naród polski.

Kim są ludzie, których nazwiska zostały umieszczone na listach wyborczych Frontu Narodowego? Są to ludzie pochodzący z ludu i na przestrzeni całego swego życia związani z nim, czynni uczestnicy i przewodnicy jego bohaterskich walk o wyzwolenie społeczne i narodowe. Są to ludzie zespoleni z narodem, znani mu i bliscy. Zostali oni uznani przez masę ludową za godnych reprezentowania narodu w Sejmie — naczelnym organie władzy państwowej. Kandydatury przyszłych posłów zamieszczone na listach Frontu Narodowego były szczegółowo i wszechstronnie omawiane przy udziale dziesiątków tysięcy uczestników zebrań przedwyborczych, odpowiadała to najszerzej pojętym zasadom ludowładztwa zawartym w Konstytucji i w Ordynacji Wyborczej naszego państwa ludowego. Ten sposób wyśuwania kandydatów daje całkowitą gwarancję, że przyszli posłowie podołają odpowiedzialnym zadaniom wynikającym z programu wyborczego Frontu Narodowego.

Listy kandydatów otwiera Pierwszy Budowniczy Polski Ludowej, wielki syn i nauczyciel narodu polskiego — Prezydent BOLESŁAW BIERUT. Pod jego kierownictwem naród nasz w oparciu o sojusz z potężnym Krajem Rad, zrzucił jarzmo okupacji hitlerowskiej, wyzwolił się spod panowania kapitalistów i obszarników i buduje dziś zwycięsko podstawy socjalizmu. Wśród czołowych kandydatów Frontu Narodowego znajduje się wielki patriota i sławny dowódca, pogromca hord hitlerowskich, syn robotniczej Warszawy Marszałek Polski KONSTANTY ROKOSSOWSKI.

Wśród kandydatów Frontu Narodowego znajdują się znani w całym kraju wybitni przedstawiciele klasy robotniczej, chłopstwa i inteligencji, którzy od lat swym codziennym trudem przodują w walce o wykonanie planów państwowych, o umocnienie siły i wielkość naszej Ojczyzny. Są to: FRANCISZEK APRYAS — czołowy górnik, budowniczy Polski Ludowej, WANDA GOSCIMINSKA, wybitna włóknianka budowniczy Polski Ludowej, WIKTOR MARKIEWKA, BERNARD BUGDOL i wielu innych. Są to: STANISŁAW MAZUR — wzorowy gospodarz z poznajskiego — budowniczy Polski Ludowej, MARIA ISKRA ofiarna bojowniczka o rozwój spółdzielczości produkcyjnej. Są wśród kandydatów Frontu Narodowego ludzie tej miary, co zasłużyli doświadczeni działacze ruchu, wybitni naukowcy, prezes Polskiej Akademii Nauk, profesor JAN DEMBOWSKI, pisarz-rewolucjonista LEON KRUCZYŃSKI, pisarz katolicki JAN DOBRACZYŃSKI, wybitny literat JAROSŁAW IWASZKIEWICZ. Są wśród kandydatów Frontu Narodowego znani działacze spółdzielczości z HENRYKIEM KOŁODZIEJSKIM na czele, ruchu kobiecego przewodnicząca Zarządu Głównego Ligi Kobiet ALICJA MUSIAŁOWA, przedstawiciele młodzieży polskiej i różnych organizacji społecznych.

Wyrazem ogólnonarodowego charakteru list Frontu jest przekrój społeczny kandydatów. Listy Frontu Narodowego obejmują mianowicie 173 kandydatów pochodzenia robotniczego i 155 pochodzenia chłopskiego. Wśród kandydatów znajduje się 76 przodowników pracy, 19 naukowców, 30 literatów i artystów, 17 nauczycieli. Wśród kandydatów na posłów są 74 kobiety.

Nigdy w przeszłości żaden z sejmów w Polsce nie miał podobnego składu społecznego. Miejsce Lubomirskich i Potockich, Wierzbickich i Hutten-Czapskich zajęli po raz pierwszy w dziejach narodu prawdziwi gospodarze kraju. Kandydaci zamieszczeni na listach Frontu Narodowego reprezentują cały naród — wszystkich jego obywateli, niezależnie od ich zawodu, przynależności partyjnej i wyznania. Nie ulega wątpliwości, że każdy patriota miłujący swój kraj, pragnący jego wielkości i szczęścia znajduje na listach Frontu Narodowego odpowiedzialnych jego dążeniom i marzeniom ludzi, którzy dają całkowitą gwarancję wypełnienia odpowiedzialnych zadań, stojących przed przyszłym Sejmem. Każdy obywatel Polski Ludowej znajdzie na listach Frontu Narodowego znanych mu i bliskich ludzi, którym zaufa w sprawach swoich własnych, swego środowiska i narodu.

Skład list kandydatów Frontu Narodowego jest wyrazem triumfu idei jednoci narodu, jest wyrazem mocy i zawartości sił postępowych, wokół których skupiło się wszystko, co najlepsze i najzdrowsze w naszym narodzie. Ten wielki triumf idei Frontu Narodowego stał się możliwy w wyniku zwycięskich walk stoczonych przez masę pracującą pod kierownictwem klasy robotniczej i jej awangardy rewolucyjnej. W tych walkach zostały rozgromione elementy reakcyjne, zostało zlikwidowane faszystowskie podziemie i ostatecznie przekreślone wszelkie rachuby agentur imperializmu w Polsce. W walce z wrogami rosta siła Frontu Narodowego, w walce z trudnościami cementowała się nasza jedność. W wyniku tych walk i zwycięstw idziemy zjednoczeni do wyborów w dniu 26 października.

Chlubna jest droga, którą przebyliśmy na przestrzeni ośmiu lat naszej wolności. Wspaniałe są perspektywy naszego rozwoju ujęte w programie wyborczym Frontu Narodowego. Dziś posiadamy już prawomocnie zarejestrowane listy kandydatów na posłów zawierające nazwiska najwybitniejszych i najlepszych przedstawicieli narodu. Skupiamy się więc wokół Frontu Narodowego, wokół jego bojowego programu, wokół jego kandydatów, którym powierzona zostanie kierownicza rola w realizacji ogólnonarodowych zadań.

Zbliża się rozstrzygający dzień kampanii wyborczej — dzień 26 października. Wykorzystajmy ten okres dla nieustannej popularyzacji programu wyborczego Frontu Narodowego i jego kandydatów. Cementujmy jedność naszego narodu, skupiajmy w szeregach Frontu wszystkich Polaków, którzy miłują swoją Ojczyznę i pragną jej wielkości i szczęścia. Nie żałujmy sił dla walki o całkowite zwycięstwo Frontu Narodowego w wyborach.

PRACOWNICY POSZUKIWANI

Ekspozytura Polskiego Radia ogłasza konkurs na lektorów, reżyserów, których zatrudni od zaraz. Warunki do uzgodnienia. Kandydaci proszeni są o zgłoszenie się do Polskiego Radia w Białymstoku przy ul. Rokossowskiego 26 w godz. od 10-12. K 185-1

Samodzielna siła biurowa z praktyką do prowadzenia kancelarii potrzebna od zaraz. Podania z życiorysami składać. Biuro Ogł. Kilińskiego 15. g 1316-1

1 maszynistkę kolejowego,
1 pomocnika maszynisty kolejowego,
2 manewrowych
Zatrudnia Zambrowskie Zakłady Przemysłu Bawełnianego w budowie. Zambrow, Al. Wojska Polskiego 18.
Kandydaci, ewentualnie emerytowani pracownicy PKP winni posiadać aktualne uprawnienie do służby ruchu.
Zgłoszenia kierować do Zambrowskich Zakładów Przemysłu Bawełnianego w Zambrowie. K 130-0

Białostocka klasa robotnicza wita XIX Zjazd WKP(b) dodatkowymi zobowiązaniami produkcyjnymi

List załogi Fabryki Sklejek w Białymstoku do tow. Stalina — 14 dni przed terminem wykonają roczny plan włóknianie z WZPW

W dniu 6 października br. we Wschodnich Zakładach Przemysłu Włókiennego w Białymstoku odbyła się uroczysta masówka załogi. Z wielką uwagą i skupieniem robotnicy wysłuchali referatu wygłoszonego przez tow. Władysława Andrukiewicza.

Zebrań odbyło się w chwili, gdy w Moskwie, stolicy ZSRR obraduje XIX Zjazd WKP(b). Załoga dodatkowymi zobowiązaniami produkcyjnymi uczciła to historyczne wydarzenie, dając tym wyraz niezłomnej woli walki o pokój i postęp pod przewodnictwem Związku Radzieckiego, pod przewodnictwem wielkiego Stalina. Robotnicy przedzłazili zobowiązali się dać ponad plan w październiku i w listopadzie dodatkową produkcję — 7 tysięcy 800 kg przędzy, a także w październiku i listopadzie wykona ponad plan 9159 metry tkanin surowych.

Cała załoga Wschodnich Zakładów wysłała list do Prezydium XIX Zjazdu WKP(b) obradującego na Kremlu, w którym czytamy: „My włóknianie Wschodnich Zakładów Przemysłu Włókiennego w Białymstoku dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b) zobowiązujemy się wykonać plan roczny o 14 dni przed terminem, to znaczy do dnia 17 grudnia 1952 roku. Jednocześnie zapewniamy Prezydium XIX Zjazdu WKP(b), iż wyślemy wszystkie siły dla przedterminowego wykonania naszych planów produkcyjnych i utrwalenia pokoju na całym świecie”.

Na krótko zamilkł stuk maszyn. Zewsząd schodzą się grupami ludzie. Wielka hala w Fabryce Sklejek PL w Białymstoku, oświetlonej przystrojoną, rozbrzmiewa gwarem. Nagle robi się cisza i w tę ciszę padają słowa: „...uczniemy wielki Zjazd partii Lenina — Stalina zaciąganiem wart honorowych...”

Krótki, lecz bardzo treściwy referat wygłasza tow. T. Kubiak. Mówi o działalności WKP(b), o ciężkich walkach, jakie musiała stoczyć z obcą i rodzimą reakcją, o dniach jej wielkich zwycięstw, o tym, jak toruje drogę narodom Związku Radzieckiego ku komunizmowi.

Robotnicy słuchają w milczeniu — wiedzą, że pod wodzą WKP(b) ludzie radzieccy rozgromili faszizm hitlerowski, niosąc wolność krajom demokracji ludowej. Pod wodzą Zw. Radzieckiego, pod wodzą przodującej siły — WKP(b) jednoczą się narody świata w walce o pokój o postęp.

Witając czynem produkcyjnym XIX Zjazd WKP(b) Józef Zareń przyspieszy o dwa dni wykonanie podjętego już na czesie XIX Zjazdu WKP(b) zobowiązania; Nina Szykuć wysuszy dziennie 10 arkuszy fornieru więcej niż dotychczas;

Janina Lewkowicz wysuszy ponad plan 1 m sześć kawałków fornieru; Eugenia Jakubczyk podejmuje podobne zobowiązanie; Franciszek Pietrasiewicz, Władysław Gil skrócą czas realizacji swoich zobowiązań o 2 dni; Józef Żyński wykona dodatkowe prace przy centralnym ogrzewaniu do 1 listopada br.; Stefan Rutkowski podniesie wydajność pracy o 2 proc., zaś Antonina Kancierz o 1 proc. Oklaski zebranych towarzyszyły każdemu zobowiązaniu.

Zebrań kończy się odczytaniem listu do tow. Stalina, który załoga przyjęła z wielką radością.

„My, robotnicy Fabryki Sklejek PL w Białymstoku zebrani dnia 6 października 1952 r. na ogólnej masówce, z okazji XIX Zjazdu WKP(b), przesyłamy najgorętsze braterskie pozdrowienia niezłomnej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i jej wielkiemu wodzowi Józefowi Stalinowi. Równocześnie zapewniamy Was, iż wiernie razem z Wami, poprzez naszą wzmożoną pracę strzec będziemy naszych wspólnych osiągnięć. Dla uczczenia XIX Zjazdu budowniczych komunizmu podjęliśmy szereg zobowiązań produkcyjnych. Czynem pragniemy zadośćuczynić nasze uczucia przyjaźni oraz naszą wolę wspólniej z Wami walki o dobrobyt i pokój”.

W SERDECZNEJ ATMOSFERZE UPŁYWAJĄ SPOTKANIA Z KANDYDATAMI NA POSŁÓW ODDAMY SWE GŁOSY NA LISTĘ KANDYDATÓW FRONTU NARODOWEGO

Gorąco witali kandydatów wyborcy z Augustowa i Białegostoku

Mieszkańcy Augustowa z entuzjazmem witali w niedzielę 14 kandydatów na posłów: Grzegorza Wojciechowskiego, Stanisława Sadowskiego i Eugeniusza Makowskiego, którzy przybyli na spotkanie z wyborcami.

Przemówienie tow. Wojciechowskiego przerywane było długimi niemiłymi oklaskami.

„Historia mojego życia, życia robotnika Stolicy w okresie rządów sanacji — powiedział tow. Wojciechowski — to historia życia wielkość polskiego proletariatu. Pamiętam dobrze czasy, kiedy mieszałem czekoladę na pracę i szczęśliwy był ten, przed kim otworzyła się furka w bramie fabrycznej. Pamiętam te długie okresy kiedy raz, a najwyżej dwa razy dziennie się jadło. Pamiętam, kiedy to każdego poranka znajdowano w parkach warszawskich, na dworcach i na klatkach schodowych bezdomnych, bezrobotnych, którzy umierali z głodu. I dlatego też ja wystąpiłem przeciwko rządowi niosącemu nędzę, śmierć i poniewierkę szeroko kłębom robotników i chłopów. Stałem w rządzie ludzi walczących z ustrojem wyzysku”.

W dalszym ciągu swego przemówienia tow. Wojciechowski powiedział: — „Wygналиśmy obszarników i kapitalistów z naszego kraju. Zmienili się i zmieniają w dalszym ciągu nasz naród. Klasa robotnicza i chłopstwo są dziś współgospodarzami swego kraju. Jedną jest linia walki całego narodu: PZPR-owców i ZSL-owców, członków SD i bezpartyjnych, robotników, chłopów i inteligencji pracujących. Jest to walka o Polskę socjalistyczną i trwałą pokój między narodami. Walka o to, by nikt nie naruszył ośmiemu wykulturowania ustach naszych dzieci. I dlatego jeden jest program wyborczy popierany przez wszystkie wymienione wyżej ugrupowania polityczne i ludzi bezpartyjnych, oraz wszystkie warstwy naszego społeczeństwa, wchodzące w skład Frontu Narodowego. Najlepszym potwierdzeniem tego, co powiedziałem, są obecni na tej sali kandydaci na posłów, wśród których jest członek PZPR, ZSL i bezpartyjni, a zarazem jest robotnik, chłop i inteligent pracujący”.

Kandydat na posła dr Sadowski powiedział m. in.:

„Serdeczne i szczere owacje, z którymi spotkał się na tej sali, przekonały mnie, że społeczeństwo augustowskie jest z nami, to jest z Frontem Narodowym. Utwierdziło mnie to jeszcze bardziej w przekonaniu, że warto oddać całe swoje życie, bez reszty, walce o polepszenie bytu mas pracujących”.

Serdecznie oklaskiwano również przemówienie kandydata na posła Makowskiego, przewodniczącego spółdzielni produkcyjnej w Kijonach, szczególnie wtedy, gdy mówił o wzroście wydajności z hektara i o wzroście hodowli.

W dyskusji zabrał głos Antoni Batura, nauczyciel Liceum Pedagogicznego, który powiedział: „Przybyłych do nas kandydatów na posłów znamy z ich działalności. Obywatel Sadowski jako lekarz wiele włożył trudu niosąc pomoc cierpiącym i jego osoba blisko jest całemu społeczeństwu augustowskiemu, a w szczególności nam, pedagogom oraz młodzieży, którą on z całego serca kocha. Obywatelowi Wojciechowskiemu — niestrudzenie walczącemu o dźwignię wzywu naszego województwa — całe społeczeństwo Białostockie, które widzi jego trud — ma bardzo wiele do zawdzięczenia. Bliski jest nam również obywatel Makowski, który wiele włożył wysiłku w przebudowę wsi polskiej. Te trzy kandydatury dobitnie wskazują nam, w jakie ręce oddajemy najwyższą władzę naszej Ojczyzny i dlatego też wszyscy z honorem pójdziemy do urn wyborczych”.

Cecylia Korzeniewska, nauczycielka Liceum Ogólnokształcącego w imieniu kobiet z Augustowa oświadczyła, że wszystkie kobiety pragną szczęścia swej Ojczyzny, pójdą do urn w dniu 26 października, by oddać swój głos na kandydatów Frontu Narodowego.

Na zakończenie spotkania delegacje młodzieży dziękowały kandydatom na posłów za przybycie, a szczególnie wzruszający był moment, gdy harcerze zakładali swe chusty na szyje kandydatom życząc im, by jak najlepiej reprezentowali lud pracujący w walce o pokój i dobrobyt.

Ci sami kandydaci na posłów spotkali się w niedzielę z załogą tartaku Augustowskiego, która powitała ich z głębokim wzruszeniem, a wianki kwiatów wręczone kandydatom na posłów dosłownie zasłoniły stół prezydencki. Na szczególną uwagę zasługuje wystąpienie dzieci ze szkoły podstawowej, które wyraziły radość ze swego dzieciństwa i oświadczyły, że składają swój los w ręce przyszłych posłów prosząc ich o jak największy wysiłek w obronie pokoju.

Władysław Konstańczuk korespondent

W serdecznej atmosferze upłynęło wczorajsze spotkanie kandydatów na posłów z Augustowa i Białegostoku. W szczególności uwagę zasługuje wystąpienie dzieci ze szkoły podstawowej, które wyraziły radość ze swego dzieciństwa i oświadczyły, że składają swój los w ręce przyszłych posłów prosząc ich o jak największy wysiłek w obronie pokoju.

Władysław Konstańczuk korespondent

Gdy przebrzmiały owacje zabrał głos pracownik narodoznawczy ob. Ożarów ski. W prostych braterskich słowach wyraził swą radość z tego, że działa każdy robotnik może rozmawiać z kandydatami na posłów do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, towarzysząc Bolesławowi Bierucie, na cześć sojuszu polsko-radzieckiego i partii Lenina — Stalina.

„Z radością pójdziem do urn — oświadczył — gdyż wiemy, że oddajemy swe głosy na ludzi spośród nas, ludzi których znamy, którzy nie mogą nas zawieść, bo są związani z nami wspólnym i jednym wielkim celem — walką o socjalizm i pokój na całym świecie”.

Punkt konsultacyjny dla prelegentów i agitatorów

Wojewódzki Komitet Frontu Narodowego zawiadamia wszystkich agitatorów i prelegentów obwodowych komitetów Frontu Narodowego, że od dnia 3 października br. w Wojewódzkim Ośrodku Szkolenia Partyjnego w Białymstoku przy ul. Warszawskiej nr 11 czynny jest punkt konsultacyjny.

Punkt ten w godzinach od 13 do 22 udziela informacji i konsultacji prelegentom obwodowych komitetów Frontu Narodowego.

RADIO

Program I na fal 1322 m

8.10 Audycja dla wsi: 6.35 Pieśni różnych narodów; 8.30 Audycja dla przedszkoli; 11.15 Muzyka i aktualności; 11.45 Głos mają kobiety; 12.15 „Na swojej nute”; 12.45 Audycja dla wsi; 13.15 Koncert orkiestry rozgłośni wrocławskiej PR; 15.30 Audycja dla dzieci; 16.45 Dwa opowiadania Peter Wipha z książki pt. „Rozstanie drogi”; 17.20 Koncert rozgłośni orkiestry rozgłośni szczecińskiej PR; 18.00 „Mikrofonem po kraju”; 18.45 Audycja dla wsi; 20.25 Wiadomości sportowe; 20.30 Pieśni Niemieckiej Republiki Demokratycznej; 21.00 „W Smolnym” — słuchowisko wg sztuki Pogodina „Człowiek z karabinem”; 22.15

Koncert z okazji Święta Narodowego NRD. Dzienniki: 7.00, 12.01, 16.00, 20.00.

Program II na fal 367 m

7.20 Muzyka rozgłoskowa; 15.10 „Kariera Piotra Wyględy” — od ciekawych opowiadań; 16.20 Muzyka rozgłoskowa; 17.05 Korespondencja z zagranicy; 17.55 Wiadomości sportowe; 18.00 Muzyka rozgłoskowa; 18.25 „Pokój, Mir, Friede, Paix” — pieśń; 19.05 „Srebrna przewodniczka okrętów” — pogadanka; 19.20 Pogadanka sportowa; 19.30 Muzyka i aktualności; 20.00 Koncert symfoniczny; 21.20 Wiadomości sportowe; 21.50 Wianki pieśni miłosnych — płyty; 22.20 Muzyka taneczna; 23.00 Koncert solistów NRD. Dzienniki: 6.30, 21.00.

Po rozbielu hitlerizmu w r. 1945 Niemcy zostały okupowane przez zwycięskie mocarstwa. Mimo, że na konferencji poczdamskiej powzięto jednomyślnie decyzję, aby Niemcy utrzymać jako jednolitą całość i aby zabezpieczyć ich demokratyczny rozwój, mocarstwa imperialistyczne prowadziły w zachodni Niemczech strefach politykę rozbiela, remilitaryzacji i sprzyjania byłym aktywnym hitlerowcom i zbrodniarzom wojennym. Ta polityka, dyktowana przez nowojorskich miliardów z Wall-Street, doprowadziła ostatecznie do utworzenia zachodnio-niemieckiego separatystycznego państwa i rozbiła niemieckiej waluty, Aliancka Rada Kontroli, w której skład wchodził przedstawiciel 4 mocarstw okupacyjnych i która stanowiła najwyższą władzę dla całych Niemiec, została rozbita przez politykę rządów USA, Wielkiej Brytanii i Francji, politykę zmierzającą do kolonizacji i remilitaryzacji Niemiec zachodnich.

Utworzenie przez mocarstwa zachodnie separatystycznego państwa nazwanego Republiką Związkową było jaskrawym pogwałceniem układu poczdamskiego. W odpowiedzi na to oddzielenie Niemiec zachodnich przez imperialistów utworzona została przez postępowe siły polityczne, pod przewodnictwem klasy robotniczej, Niemiecka Republika Demokratyczna. Objęła ona terytoria byłej radzieckiej strefy okupacyjnej. Jej podstawę państwowoprawną stanowiła konstytucja le dniośnie uchwalona 7 października 1949 r. przez Tymczasową Izbę Ludową. Konstytucja ta pierwotnie przewidziana przez byłą Niemiecką Radę Ludową dla całych Niemiec, została przedyskutowana przez ludność Niemiec wschodnich i zachodnich. Kiedy Niemiecka Rada Ludowa ukończyła się jako Tymczasowa Izba Ludowa, konstytucja wprowadzona została w życie w jednej tylko części Niemiec, w dawnej radzieckiej strefie okupacyjnej. Tym samym powstało państwo suwerenne, zupełnie niezależne, utworzone na podstawie uchwał poczdamskich, w którym przodująca siła stały się masy pracujące. Tak po raz pierwszy w historii Niemiec powstało państwo ludowe, w najprawdziwszym tego słowa znaczeniu — państwo, w którym monopolisci i funkcyjni zostali pozbawieni wszelkich wpływów. Obszar Niemieckiej Republiki Demokratycznej został na zawsze wyrwany spod imperialistycznych wpływów. Fakt ten ma podstawowe znaczenie dla całej Europy. Generalissimus Stalin dał temu wyraz w swym telegramie z 13 października 1949 r. do prezydenta NRD Wilhelma Piecka i premiera Otto Grotewohla, stwierdzając, że „utworzenie pokój milujacej Niemieckiej Republiki Demokratycznej jest zwrotnym punktem w historii Europy”. Radzieckie władze okupacyjne uznały nowo powstałe państwo za fakt przekazania bez żadnych zastrzeżeń rządowi NRD wszystkich funkcji sprawowania władzy nad terytorium republiki.

Czym jest Front Narodowy demokratycznych Niemiec

Przed utworzeniem NRD walce o jedność Niemiec i o utrzymanie pokoju prowadził Kongres Ludowy. Na czele tego ruchu stała Niemiecka Rada Ludowa. Ruch ten, który wytyczył sobie jako główny cel zaniechanie niebezpieczeństwa rozbiła niemieckiego narodu, objął szerokie kręgi społeczeństwa niemieckiego ze wszystkich stref okupacyjnych.

Wraz z utworzeniem NRD, by jeszcze bardziej wzmocnić walkę przeciwko imperialistycznemu uciskowi i rozbiłcu Niemiec, powstała nagła potrzeba rozszerzenia ruchu Kongresu Ludowego i przekształcenia go w antyimperialistyczny Front Narodowy demokratycznych Niemiec. Kongres Ludowy i wyłoniona z niego Niemiecka Rada Ludowa były zjednoczeniem wszystkich postępowa-

Powstanie Niemieckiej Republiki Demokratycznej i Front Narodowy demokratycznych Niemiec

Wilhelm Koenen

sekretarz generalny Frontu Narodowego demokratycznych Niemiec

wych, naprawdę demokratycznych i antyfaszystowskich sił narodu niemieckiego, zmierzających do odbudowy demokratycznych Niemiec na podstawie uchwał poczdamskich; z chwilą utworzenia NRD powstała potrzeba stworzenia na szerszej jeszcze bazie Narodowego Frontu demokratycznych Niemiec.

3 lutego 1950 roku Front Narodowy demokratycznych Niemiec wyłonił Niemiecką Radę Narodową. Jako kierownik organu walki o jedność i niezawisłość narodu niemieckiego. W skład Niemieckiej Rady Narodowej wchodzi przodujący, ożywieni patriotycznymi dążeniami przedstawiciele społeczeństwa niemieckiego, przedstawiciele wszystkich klas i warstw społecznych, bez względu na zawód, przekonania polityczne i wyznanie; w skład Rady Narodowej wchodzi również przedstawiciele Berlina zachodniego i Niemiec zachodnich.

We Frontie Narodowym demokratycznych Niemiec, w tym wielkim, oddziaływującym poprzez wszelkie granice strefowe masowym ruchu jednoczącym się ze wszystkim siłami narodu niemieckiego, które gotowe są aktywnie, boleśnie walczyć o jedność i wolność Niemiec.

Do czego dąży Front Narodowy demokratycznych Niemiec

Front Narodowy demokratycznych Niemiec walczy zdecydowanie o zjednoczenie Niemiec rozbitych przez amerykańskich imperialistów i ich pomocników i agentów. Zjednoczenie demokratyczne Niemcy to warunek utrzymania i zabezpieczenia pokoju w Europie.

Front Narodowy obejmuje wszystkich Niemców dobrej woli, zdecydowanych walczyć przeciwko imperialistycznej samowoli. Jest on zorganizowanym i świadomym wyrazem woli narodu niemieckiego, przejawiającym się w polityce, w życiu gospodarczym, w nauce, w kulturze. Wychowuje on Niemców w duchu przyjaźni ze wszystkimi pokój milującymi narodami świata, w duchu umiłowania ojczyzny i szacunku wobec kulturalnych tradycji niemieckiego narodu. Uczy on naród niemiecki cenić dobroć i osłabienia wszystkich innych narodów, szczególnie narodów Związku Radzieckiego. Wychowuje on naród niemiecki w duchu prawdziwego patriotyzmu na podstawie solidarności ze wszystkimi milującymi pokój narodami.

Front Narodowy poprzez szeroką pracę wychowawczą i propagandową popiera i umacnia politykę rządu NRD — rządu Frontu Narodowego, rządu pracy i pokoju. Rząd NRD postawił sobie zadanie pozyskania wszystkich obywateli dla swojej polityki.

Głównymi celami polityki rządu NRD jest zjednoczenie Niemiec, utrzymanie pokoju i ciągły wzrost dobrobytu społeczeństwa. Front Narodowy demokratycznych Niemiec umacnia więź łączącą władzę państwową ze społeczeństwem, a zarazem sprawia, że społeczeństwo w szerszej mierze bezpośrednio bierze udział w rządzeniu państwem. W Niemczech wschodnich i zachodnich prowadzi się szeroką akcję propagandową, popularyzującą ideę ruchu w obronie pokoju, na czele którego stoi potężny Związek Radziecki. W toku tej akcji zapoznaje się społeczeństwo z kulturalnymi i technicznymi osiągnięciami zaprzyjaźnionych krajów demokracji ludowej.

Na II Konferencji SED w lipcu 1952 r. rzucono hasło budowy socjalizmu w NRD. Pod przewodnictwem Socjalistycznej Partii Jedności, tego zorganizowanego, przodującego oddziału klasy robotniczej, zostaną zbudowane w ścisłym sojuszu z pracującym chłopstwem i postępową inteligencją podstawy socjalizmu w NRD.

Wszystkie partie, wszystkie

organizacje masowe NRD poparły te, serdecznie przez ludność niemiecką przyjęte postanowienia i z zapałem realizują je.

Ponieważ pragną one nowych Niemiec, walczą zdecydowanie przeciw ich wrogom, przeciw przekupnym kreatorom imperializmu, przeciw rządowi Adenauera, temu opiekunowi odradzającego się faszyzmu w Niemczech zachodnich i wykonawcy rozkazów miliardów Wall Street. Front Narodowy walczy przeciw niebezpieczeństwu wojny, które z nową siłą zagraża narodowi niemieckiemu po podpisaniu amerykańskiego „układu ogólnego” i układu o armii europejskiej. Walczy on przeciw tłumieniu praw i swobód obywatelskich, przeciw przesładowaniu patriotów w Niemczech zachodnich i w zachodnim Berlinie. Mobilizuje masy do walki o zawarcie traktatu pokojowego z Niemcami w myśl propozycji, które rząd radziecki przedłożył mocarstwom zachodnim 10 marca 1952 r.

Jak działa

Front Narodowy

Celem Frontu Narodowego demokratycznych Niemiec, który obejmuje partie poli-

tyczne, organizacje społeczne i patriotyczne masy, jest przeprowadzenie szeroko zakrojonej akcji uświadamiającej, mobilizacji mas do wielkich narodowych zadań walki wyzwoleniczej przeciw imperializmowi. Front Narodowy działa poprzez komitety. Komitety te pomagają masom pracującym za pomocą akcji uświadamiającej i agitacyjnej, w wykonaniu i przekroczeniu wielkiego planu pięciu latniego, który stawiając zadanie budowy podstaw socjalizmu, posiada szczególnie do niesie znaczenie. Poprzez stałą i systematyczną pracę uświadamiającą pomagają one w kształtowaniu nowego stosunku do pracy dla swego państwa. Wykuwają one nową świadomość obywatelską w Niemieckiej Republice Demokratycznej, która konieczna jest dla wykonania wielkich zadań stojących przed NRD. Wykuwają one nową świadomość narodową celem zwycięskiego przeprowadzenia walki wyzwoleniczej przeciw imperializmowi i ich agentom w Niemczech zachodnich, co równoznaczne jest z zapewnieniem pokoju. Z nieopamątaną wolą i nieporównanym entuzjazmem urzeczywistniają bojownicy

Frontu Narodowego te cele, które są zarazem celami całych pokój milujących Niemiec. Masy pracujące NRD kładą obecnie kamień węgielny pod budowę wspaniałego gmachu socjalizmu. Przejawem tego jest budowa pierwszej socjalistycznej dzielnicy Berlina, alei Stalina, budowa pierwszego socjalistycznego miasta NRD, miasta-kombinatu hutniczego, Ost-Fuerstenu. Przykład ten posiada ogromną siłę oddziaływania na masy pracujące Niemiec zachodnich i zachodniego Berlina, o czym świadczy tysiące mieszkańców Berlina zachodniego zwiędających aleje Stalina.

Nowe posunięcia w walce o pokój i jedność

Wspaniała odbudowa i zjednoczenie naszej ojczyzny mogą być urzeczywistnione tylko w warunkach pokoju; z drugiej zaś strony traktat pokojowy z Niemcami może być zawarty jedynie z ogólnoniemieckim rządem, a to z kolei wymaga zjednoczenia Niemiec, które musi być przeprowadzone w walce przeciw anglo-amerykańskim rozłamowcom i ciemnościom. Narodowy Front Niemiec demokratycznych zdaje sobie nieustannie sprawę, że my, Niemcy, w walce o po-

kój ponosimy największą odpowiedzialność, odpowiedzialność za to, aby nigdy więcej z niemieckiej ziemi nie ruszyła nawałnica wojenna przeciw krajom Europy. I dlatego rząd NRD niezmordowanie podejmuje stale nowe kroki, zmierzające do zawarcia traktatu pokojowego i osiągnięcia zjednoczenia Niemiec. Wciąż czyni się nowe wysiłki, aby osiągnąć porozumienie między Niemcami ze wschodu i zachodu. W wysiłkach tych rząd jest wyrazicielem dążeń 18 milionów obywateli NRD.

W ostatnich dwóch latach, mimo negatywnego stanowiska separatystycznego rządu w Bonn, Front Narodowy demokratycznych Niemiec oraz rząd Izby Ludowej NRD przedkładały wciąż nowe propozycje celem osiągnięcia porozumienia między Niemcami. Patriotyczny ruch oporu w Niemczech zachodnich, popierający w pełni te narodowe inicjatywy pokojowe, mobilizuje stale wśród wszystkich warstw społecznych wciąż nowe siły, które zwalają swe szeregi w trakcie przeprowadzania masowych akcji o zawarcie traktatu pokojowego i zjednoczenie Niemiec. Ten szeroki ruch mas, w którym udział robotników zaznaczył się w potężnych strajkach, protestacyjnych przeciw reżimowi Adenauera, zmusił rozłamowców bolskich do cofnięcia się.

Rozmowy przeprowadzone między delegacją Izby Ludowej i przewodniczącym Bundestagu, dr Ehlersem, bez wątpienia są wielkim sukcesem sił pokoju w Niemczech. Liczne delegacje, które witały przedstawicieli NRD, tysiące listów i telegramów pod adresem naszej delegacji i dr Ehlersa — świadczą, że naród niemiecki z całego serca popiera inicjatywę Izby Ludowej, ponieważ zmierzają ona do utrwalenia pokoju. Naród niemiecki stawia Bundestagowi trzy zadania:

Zada jasnej, pozytywnej odpowiedzi na propozycje delegacji Izby Ludowej.

Zada ponownego zaproszenia przedstawicieli Izby Ludowej do celów kontynuowania rozpoczętych rozmów.

Zada wybrania delegacji Bundestagu, która udałaby się do Berlina, aby przedstawić swój punkt widzenia.

Wbrew dążeniom amerykańskich podżegaczy wojennych i ich wasali, milujacy pokój Niemcy pewni są zwycięstwa w walce o zjednoczenie swej ojczyzny, ponieważ wiedzą, że znajdują pełne poparcie całego obozu pokoju, poparcie wielkiego Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej.

Dzięki pokojowej polityce Związku Radzieckiego powstała Niemiecka Republika Demokratyczna. Naród niemiecki z wielkim entuzjazmem przystąpił do budowy swojej demokratycznej Ojczyzny, wznosząc w lańcuchu państw światowego obozu pokoju.

GAZETA SPORTOWA

Dobre wyniki uzyskali juniorzy i młodzież na zawodach klasyfikacyjnych

W ubiegłą niedzielę na boisku w Zwierzynicy odbyły się zawody klasyfikacyjne juniorów i młodzików Ognia i Budowlanych z udziałem członków SKS przy Technikum Budowlanym i Drogowym. Zawody te zakończyły się zwycięstwem Budowlanych w stosunku 102:101. Konkurencje młodzików wygrali Budowlani: 38:33, natomiast w konkurencji juniorów zwycięstwo odnieśli sportowcy Ognia w stosunku 68:64.

Z uzyskanych wyników na wyróżnienie zasługuje przede wszystkim wynik Zagóreckie go w biegu na 110 m przez płotki — 17,2 sek., co jest nowym rekordem okręgu. Również rekord okręgu poprawiła sztafeta Budowlanych 4x100 m 49,0 — sek., oraz sukces Gnińska w skoku w

14,06,4 sek. biega Zatopek na 5 km

Na zawodach lekkoatletycznych w Opawie doskonały wynik uzyskał Zatopek w biegu na 5 km — 14:06,4.

Wynik ten jest najlepszy na świecie w bieżącym sezonie.

wzwyż. Zawodnik ten przekroczył 170 cm. Dobrze również spisał się młodzik Halicki uzyskując na 60 m 7,6 sek., a w skoku w dal 5,51 m.

Wyniki techniczne. JUNIORZY:

Bieg na 100 m: 1) Zagórecki (B) — 12,2 sek., 2) Solowiej (O) — 12,5 sek., 3) Dryll (B) — 12,6 sek., Bieg na 300 m: 1) Solowiej — 40,2 sek., 2) Stankiewicz (O) — 42,4 sek., 3) Adamczyk (B) — 43,4 sek., Bieg na 800 m: 1) Dondziło (O) — 2,09,4 sek., 2) Wołodko (B) — 2,21,5 sek., 3) Wydzierzyci (B) — 2,31,5 sek.

110 m przez płotki: 1) Zagórecki (B) — 17,2 sek. (rekord okręgu), 2) Kuczyński (B) — 18,2 sek., 3) Zakarcecki (O) — 18,9 sek., Sztafeta 4x100 m: 1) Budowlani w składzie: Kuczyński, Dryll, Krystof, Zagórecki — 49,0 sek. (rekord okręgu), 2) Ognio: Halicki, Solowiej, Klim, Zakarcecki. Czas — 49,2 sek.

Skok w dal: 1) Gniń (O) — 5,57 m, 2) Zakarcecki (O) — 5,40 m, 3) Nowakowski (B) — 5,35 m, 4) Adamczyk (B) — 5,15 m, Skok wzwyż: 1) Gniń (O) — 170 cm, 2) Zagórecki (B) — 165 cm., 3) Cliko (O) — 155 cm., Skok o tyczce: 1) Kuczyński (B) — 3 m, 2) Cliko (O) — 280 cm., 3) Popko (O) — 280 cm., Trójskok: 1) Zakarcecki (O) — 12,28 m, 2) Gniń (O) — 11,87 m, 3) Nowakowski (B) — 11,37 m, Pchnięcie kula (5 kg): 1) Wołodko (B) — 10,25 m, 2) Nowakowski (B) — 10,22 m, Rzut dyskiem (1,5 kg): 1) Wołodko (B) — 31,05 m, 2) Popko (O) — 27,80 m, 3) Zakarcecki (O) — 23,40 m, Rzut oszczepami: 1) Lewandowski (O) — 49,95 m, 2) Mazurkiewicz

(O) — 39,60 m, 3) Koszelew (B) — 37,20 m.

MŁODZICY:

Bieg na 60 m: 1) Halicki (O) — 7,6 sek., 2) Krystof (B) — 7,9 sek., Bieg na 100 m: 1) Halicki (O) — 12,4 sek., 2) Krystof — 13 sek., Skok w dal: 1) Halicki (O) — 5,51 m, 2) Karpuk (B) — 5,03 m., Skok wzwyż: 1) Krystof (B) — 150 cm., 2) Klim (O) — 150 cm., Pchnięcie kulą: 1) Lewkowicz (B) — 11,40 m, 2) Potocki (O) — 11,05 m., Sztafeta na 4x100 m: 1) Budowlani — 51,1 sek., 2) Ognio — 54,0 sek.

Zawiodły wszystkie linie

ATK — CWKS 6:0 (3:0)

W niedzielę 5 bm. odbyło się na stadionie Armii Czechosłowackiej spotkanie piłkarskie reprezentacyjnych klubów wojskowych CSR i Polski: ATK — CWKS. Spotkanie zakończyło się wysokim zwycięstwem piłkarzy czeskosłowackich 6:0 (3:0).

W loży honorowej zasiadli członkowie rządu CSR z ministrem Obrony Narodowej gen. armii Cieplicką. Obecny był również ambasador RP w Pradze W. Grosz.

Spotkanie oglądało ponad 20 tys. widzów. Składy drużyn: CWKS — Stefaniszyn, Korynt, Sobkowiak, Orłowski, Wleczorek,

Na zdjęciu: Zdobywca pierwszego miejsca w biegu maratońskim Kozera (Kolejarz - Poznań) dobiega do mety.

CAF — fot. Nogal